

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 24.04.2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Отварам заседање у наставку главног претреса у кривичном предмету КП. бр.5/03 у кривичном поступку покренутом по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужиоца КТ.С. бр. 2/03 од 21. августа 2003. године која је измењена и прецизирана дана 23.03.2007. године и 24.04.2007. године од стране заменика јавног тужиоца усмено на одржаним главним претресима.

Констатује се да је веће у истом саставу, судија Ната Месаровић као председник већа, судија Милимир Лукић и судија Радмила Драгичевић Дичић као чланови већа.

Констатујем се да су у наставку главног претреса приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић-нико а уредно обавештен о дану и часу одржавања наставка главног претреса, окривљени Милорад Улемек није присутан у судници с обзиром да је решењем већа удаљен до краја главног претреса, бранилац окр. Улемек Милорада адв. Слободан Миливојевић, окривљени Звездан Јовановић, са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић, лично, браниоци окривљених Милоша Симовића и Александра Симовића адвокати Миодраг Рашић и Желимир Чабрило, браниоци окривљеног Владимир Милисављевића адвокати Александар Поповић и Драгољуб Ђорђевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Оливера Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић,

бранилац окривљеног Милана Јуришића званог Јуре адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић заједно са браниоцем адв. Вељком Делибашећем, окривљени Саша Пејаковић лично са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем, окривљени Бранислав Безаревић лично са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем.

Да ли има неко нешто да каже пре него наставимо са давањем завршних речи? За реч се јавио оптужени Жељко Тојага . Изволите.

Опт. Жељко Тојага: Ја бих имао молбу једну. Да ми се дозволи у току процеса да изађем на минут-два пошто имам неких здравствених проблема, а да се не прекида изношење завршне речи , чија буде.

Председник већа: Не може. Можете тражити само најаву да направимо паузу када то Вама треба.

Опт. Жељко Тојага: А не треба, онда трпећу. Хвала.

Председник већа: У оном тренутку када Ви будете имали потребу да изађете за минут, два даћете нам руком знак, ми нећемо званично прекидати главни претрес али сачекаћемо то кратко време ако су све странке сагласне да се Ви вратите у судницу. Ето тако, иначе да Ви излазите то онда нема услова за држање главног претреса у Вашем одсуству.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

Главни претрес је јаван.

Ради средстава и јавног информисања штампаних медија морам да известим. Ја сам јуче добила писмену сагласност оптужених да су сагласни да се изврши фотографисање пре почетка наставка главног претреса и у паузама уколико за то постоји интерес медија, међутим, у току данашњег наставка пре почетка претреса обавештена сам од стране оптужених да они такву изјаву нису имали у виду, мада им је то написано и има потписано него да су само мислили и сагласни су да се може вршити снимање ради каснијег телевизијског емитовања а да нису сагласни и да повлаче те своје писмено дате изјаве да буду фотографисани у току давања завршних речи.

Дајем реч пуномоћницима породице оштећених др Зорана Ђинђића, прво ће говорити пуномоћник адвокат Рајко Даниловић. Изволите.

Адв. Рајко Даниловић: Ја ћу кратко. Оптужница је доказана у целини. Став је нас пуномоћника оштећених, такође су расветљене и доказане многе релевантне чињенице и околности које се односе на припреме и извршење убиства премијера. У завршној речи тужилац је детаљно, педантно и прегнантно анализирао одбране оптужених, исказе сведока и материјалне доказе. У овом кривичном предмету има много доказа који потврђују оптужницу о чему је заиста тужилац успешно то у својој завршној речи изложио, због чега је ми подржавамо. Међутим, извештан скуп чињеница и околности које су могле бити утврђене или расветљене нису расветљаване. Оне се првенствено односе на позадину и мотиве убиства др Зорана Ђинђића несумњиво и неспорно најмаркантнијег политичара демократске провинијенције и демократске Србије са краја 20. века. Да су предлози заступника оштећених прихваћени верујемо да би ми имали још већа и продубљенија знања о том убиству. За расветљавање крив. дела убиства премијера примарно је прикупљање доказа од стране полиције у предкривичном поступку. Треба одати признање да је тај посао обављен веома успешно и да заслужује сваку похвалу. Резултати истраге и главног претреса потврђују овај закључак о чему се изјаснио заступник оптужнице тужилац Јован Пријић. Међутим, нажалост истрага се само делимично или могли би рећи стидљиво бавила оним што би могли да назовемо «позадина убиства.» Такав закључак отвара низ питања: Ко је оптужене подржавао, подстицао, храбрио, а током кривичног поступка и покушавао да заштити обећавајући им лажну наду да ће избећи кривичну одговорност или чак у неко догледно време

постићи корист од овог злочиначког чина. Те подстрекаче или саизвршиоце или бар помагаче нисмо успели на овом суду да саслушамо ни као сведоке. Почео бих од предаје првооптуженог Улемека. Свим својим елементима она је неуобичајена, нетипична, противна правном регулисаном начину предаје оптуженог. Ова предаја и састав одбора за дочек свога човека изазвала је и стално производи велику забринутост и разумљиву радозналост, не само нас учесника у овом кривичном поступку већ и јавности. Првооптужени за убиство премијера Србије др Зорана Ђинђића дочекају ни мање ни више у МУП-у Србије изгледа и вероватно у кабинету начелника ресора јавне безбедности генерала Милошевића у присуству двојице министара од којих је министар полиције се враћао са Златибора. На дочеку је био и шеф кабинета премијера Србије Војислава Коштунице, блиски сарадник Војислава Коштунице директор РТС-а Александар Тијанић уз већ присутног начелника ресора јавне безбедности. Зар би овакав дочек могао да прође и без Радета Булатовића садашњег директора БИА-е, заиста репрезентативан ансамбл званичника тадашње власти. Говорим «тадашње» због избора. Овај скуп чињеница није расветљен у овој судници а о њима се на упит новинара поједини поменути званичници стидљиво, редуковано и са намером прикривања изјашњавали тако што су или покушавали да прикрију своје присуство или да га оправдају као нормално или да лажно прикажу разлоге и мотиве свог присуства. О наведеној службеној белешци у вези са тим министар полиције, да и не говоримо. Интересовање наше јавности али морам да додам и светске јавности било је у том правцу али је изостала полицијска, тужилачка, судска активност у том правцу. Најједноставније је то објаснити изостанком политичке воље али треба се питати да ли је била одсутна и професионална храброст и одлучност да се објасне мотиви и разлози дочека овог свог човека у МУП-у Србије. Овај догађај и ове чињенице показују да постоји притисак на судско веће и на тужиоца, наравно. Извесни представници владајуће гарнитуре су на тај начин демонстрирали своје навијачке политичке страсти стављајући до знања да су им симпатије на страни оптужених или бар првооптуженог испољавајући уједно нескривени и неуротични анимозитет према мучки, из заседе убијеном премијеру др Зорану Ђинђићу. Овакав однос званичника власти потврђује политичку природу убиства др Зорана Ђинђића, политичку опредељеност извршилаца овог кривичног дела као и политичку опредељеност њихових навијача и присталица. Ми смо три и по године овде, у овој судници, судили под тим притиском и у тој атмосфери. Ово је један од низа доказа да се ради о политичком

убиству «пар екселанс» а затим други је да су сви оптужени били или припадници ресора државне безбедности о чему је говорио тужилац јуче, тачније Специјалне јединице колоквијално назване «Црвене беретке» или су особе из криминалне криминогне зоне које су по потреби били сарадници ове службе. Доказано је да су првооптужени једнако као и покојни Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум али и други из овог круга имали контакт и сарадњу са појединцима из обавештајних структура, цивилних и војних служби, па су чак користили и обележја тих служби, значке, легитимације и слично. Ова и низ чињеница такође доказује да је атентат на премијера др Зорана Ђинђића био политички чин сам по себи као и да је политички мотивисан. Где су политички мотиви, ту су и политичари. Нажалост, читава група једне политичке опције за коју сумњамо да је умешана или да је бар имала додицаја са извршиоцима и њиховим чином, остала је несаслушана у овом кривичном поступку. Штета је то што је овакво узмицање суда пред овим чињеницама и околностима започето још пре главног претреса. Тако је у предкривичном поступку редуковано интересовање за улогу обавештајних служби у припреми и извршењу, и увиду у убиство премијера покојног др Зорана Ђинђића. Није дат одговор на питање како је могуће да су оптужени у неколико наврата од Копаоника преко наплатне рампе на улазу у Београду, затим платоа испред Савезне скупштине и Главне поште до постављања замке испред хале «Лимес» организовали заседе да изврше атентат на премијера др Зорана Ђинђића а ниједна обавештајна служба о овој опасности не обавештава надлежне за безбедност премијера. Опште је позната чињеница да у Србији постоји разуђена и разграната мрежа обавештајних служби које јавно функционишу али има и крипто служби или делова тих служби, нема дакле упозорења и сигнала о припремама атентата. Тешко је закључити и поверовати у толику неефикасност и неспособност ових служби. Пре би се могло закључити да се ради о евентуалној умешаности бар неких од њих или неких делова. Ово је пропуст предкривичне истраге и самим тим и истраге, па нај једино остаје да претпостављамо да умешаност или бар прећуткивање, да постоји опасност за премијера. Било је покушаја после убиства да се испита улога обавештајних служби и организација обезбеђења премијера. Тако је након атентата била формирана комисија Владе Србије чији је задатак био да испита на који начин је била организована и спровођења заштита премијера као и понашање обавештајних служби и евентуално њихова сазнања о припреми убиства. То је комисија која је колоквијално позната као комисија

којом је руководио потпредседник Владе Србије др Жарко Кораћ. Она је саставила један извештај опште природе без улажења у појединачне одговорности особа и служби задужених за заштиту премијера. Даље се од овога није ишло. Нису се ни Специјално тужилаштво нити Специјални суд бавили овим питањем. Оштећени сматрају да би расветљавање ових скупова чињеница употпунило слику да је убиство премијера др Зорана Ђинђића заверенички чин у којем учествују поједине особе које су поштеђене од стране полиције, тужилаштва па тиме и суда. Такође ову тенденцију редукције круга окривљених или осумњичених особа наставља истрага. Оптужницом су били обухваћени генерал Ацо Томић, саветник за безбедност председника СРЈ Раде Булатовић, а тужилац од њих одустаје. Треба напоменути да није сакупљен никакав нови доказ након подизања оптужнице да би се одустало од ње. Шта друго да закључимо него да се ради о вансудском и вантужилачком утицају. Опет се политички фактор, а који би био други, умешао. Да ли се ту ради о некој крипто политици, о неким тајним и скривеним договорима и утицајима који су онемогућавали испитивање свих особа које су могле бити суспектне за убиство премијера Србије др Зорана Ђинђића. Са разлогом стручна и општа јавност којој ми оштећени постављамо питање ове политичке позадине и политичког оквира убиства премијера др Зорана Ђинђића. О овој области нерасветљавања низа чињеница и околности говориће мој колега Срђа Поповић. У време пропагандно идеолошке припреме убиства оркестриране без основа и лажима демонизирана прва демократска Влада Србије, а посебно је била демонизирана личност премијера. Средства се нису бирала. Финансирани су и стварни поједини листови а поједини новинари су корумпирани и сва та пропаганда је лапидарно била формулисана од стране особе која се истицала у нападима и која је потрчала да у згради МУП-а Србије, да по предаји сачека првооптуженог тврдећи без стида «или ће бити мртав Ђинђић или Србија.» Дакле, у време функционисања демократске Владе Србије ова особа тражи смрт Ђинђића јер је наводно његово убиство услов спаса Србије. Та безгранична политичка мржња само је индикатор стварања политичке климе за припрему и организацију политичког убиства др Зорана Ђинђића. Он и његова Влада били су буквално подвргнути линчу а лажима је загађивано јавно мњење што је све претходило убиство. О овоме су у својим исказима прецизно и сликовито сведочили извесни сведоци. То је и образложио тужилац у својој завршној речи. Јавно, рутинско хапшење близанаца браће Бановић на пијаци лажно је приказано као фитиљ побуне Црвених

беретки. Тачније, за јавно испољавање непослушности и одбијање задатака у вршењу службе. У то време је опште позната чињеница недељник «Репортер» објавио лажни списак потенцијалних оптуженика пред Хашким судом о чему се изјашњава сведок Александар Томић. Родно место тог лажног списка је контраобавештајна војна служба којом је руководио генерал Ацо Томић. На списку су биле извесне особе из ЈСО . Списак је састављен трапаво и глупаво од појединих особа које су погинуле, биле рађаване или добијале нека одликовања. У доктрини специјалног рата који је примењивала војска све је дозвољено као и ова безочна лаж, важно је да се постигне одређена сврха, сатанизација Владе Србије и њеног премијера који су спремни да изруче Хашком трибунали националне хероје, наравно лажне, о чему је говорио колега тужилац. Трагови стварања ове загађене политичке контаминиране климе и оквира пренети и су и транспортовани у политички живот Србије као и током одржавања овог главног претреса. Суд је радио под сталним притиском власти које су оформљене после избора из 2004. године. Ја бих само подсетио на то да се отворено претило укидањем Посебног одељења Окружног суда у Београду, да то сматрам као атак и на ово судско веће и тиме се бавио ни мање-више него сам министар правде у Влади Србије. Можемо само наслућивати какву би правду он и његови истомишљеници завели да им је овај наум успео. Отпори таквом отвореном нападу на ово што колоквијално називам Специјални суд и Специјални тужилац нису дошли само из наше јавности нити европске и светске. Овај министар је имао много помагача, нарочито у штампи коју називамо таблоидна. Овај напад на Специјални суд и Специјалног тужиоца достигао је врхунац пред изборе за председника Србије, подсећам вас. Тада је у штабу кандидата ДСС-а формулисана лажна и зловна намера у писменој изјави Генералног секретара Владе Србије саслушаног сведока Дејана Михајлова који је тврдио да су Ћинђића убили његови најближи сарадници а не оптуженици, што је и теза одбране. Ову јавну изречену лаж, поменута је штампа понављала. Толико неистине и мржње да би сведок Михајлов на суду кукавички изјавио да је ту неистину изговорио у жару политичке борбе и да је све дозвољено у жару политичке борбе. Лажна политика је потпора оптуженима која указује на оправдани закључак да је то политичка опција, родно место идеје о атентату премијера др Зорана Ћинђића. Можда су обећања дата првоокривљеном кад се појавио у зграду МУП-а остављена за Врховни суд Србије. Јавност се до сада уверила да се на ту судску инстанцу може утицати. Јавност на контролу рада Врховног

суда Србије по самој дефиницији, има утицаја тек по одлучивању а не и у току самог одлучивања, тачније суђења. Опште је позната чињеница да један део штампе и медија и то се подробно зна који учествује у кампањи напада на оптужницу и на рад судског већа. Покушава се створити неко, тако да кажемо, лажно паралелно јавно мњење. Ангажују се квази експерти разних врста чији је циљ да оспоре налазе вештака судске медицине и балистичара а посебно да оспоре налазе вештака из Висбадена, или бар да покушају да унесу пометњу и забуну у рад судског већа. Ти новинари, квази експерти као и неки од бранилаца имају своју улогу јасно, препознатљиво и режирано. Извештаји ових медија не кореспондирају са стварним током суђења. Са оним што се на главном претресу догађа. Људи, па чак и извесни правници који само површно и изузетно прате ток суђења наводи на питање шта је спорно у овом кривичном предмету. Није на главном претресу ништа спорно, расветљене су одлучне чињенице што се види из новина и медија који објективно извештавају у току главног претреса, овај главни претрес траје дуже од 3 године и расветљује све одлучне чињенице и извео све доказе које је предложио тужилац а такође и друге доказе па су се већ одавно стекли услови за завршетак првостепеног суђења. Уосталом, јавно мњење се стално пита зашто овај поступак се не оконча. Ево, дошло је и то време а у свом осврту изложио сам само део разлога због којих поступак траје тако дуго. Формирање овог суда и избор Специјалног тужиоца и организовање полиције за борбу против набујалог организованог криминала део је програма прве демократске владе чији је премијер био др Зоран Ђинђић. У време доношења прописа установљена је организација суда и тужилаштва за остваривање тог циља. Повећана је друштвена тензија а нарочито су били узнемирени и уплашени припадници разних група организованог криминала. У то време био је покушај да се преко својих политичара и медија ова активност Владе премијера прикаже као наводни напад на квази патриотске снаге и појединце. У ту сврху посебно је коришћена замена теза хапшење бившег председника Србије и СРЈ Слободана Милошевића и његово привођење Хашком Трибуналу. Већ смо говорили о лажном списку кандидата за Хашки Трибунал мада је хашка тужитељица рекла да ће се подизати оптужница само против особа одговорних за командну одговорност. То је био оквир за стварање лажне поделе на патриоте како су означавани кандидати за Хашки Трибунал са једне стране и на издајнике који хоће да их изруче Хашком суду са друге стране. Ова лажна подела у Србији и данас је актуелна и коришћена или тачније злоупотребљавана па и за притисак

на суд. Дозволите да као пуномоћник оштећених породице покојног премијера др Зорана Ђинђића нешто кажем о личности убијеног премијера. О његовом политичком значају спонтано су се изразили грађани Србије на његовој сахрани. Излазак огромног броја грађана да одају последњу пошту убијеном премијеру масован и спонтан толико је збунио његове политичке противнике који су сами изашли са предлогом за формирање концентрационе Владе Србије што је примљено са гласним негодовањем и увођењем ванредног стања па су због тога одустали од других завереничких амбиција. Др Зоран Ђинђић био је политичар, у пуној животној снази, у оној фази свог политичког бића када је био на врхунцу и када је имао снаге да оствари свој политички програм који су подржавале разне демократске снаге и оно што означава као грађанска Србија, школован у Европи, на напредним и демократским транзицијама Европе стваралачки и амбициозан и успешан какав је био, сав ангажован у политичком животу Србије а нарочито од времена увођења политичког плурализма. Његова личност и политичко ангажовање били су у фокусу српске и светске јавности. Он је без имало претеривања био персонификација политике која је у Србију уводила демократију а Србију у Европу. Свако је убиство непотребно и кажњиво. Убијање политичара искључиво из политичких мотива јесте убиство највишег степена одговорности. Преслушавање говора покојног премијера изречених у различитим пригодама и поводима показује да ће ти његови говори данас а верујем и у будућности бити инспирација па чак и упутство и савет за грађане Србије. Како време одмиче, тако друштво а нарочито политика западају у дубоку кризу, тако расте и значај и улога коју је имала личност премијера др Зорана Ђинђића. Успомена на првог демократског премијера Србије др Зорана Ђинђића јесу стожер за окупљање демократски опредељених грађана, а да су уједно озбиљно упозорење на значај и подстицај убиства такве личности, те последице убиства премијера др Зорана Ђинђића саме по себи представљају отежавајуће околности највећег степена што ће очекујемо, судско веће ценити приликом доношења пресуде. Сваки окривљени за убиство др Зорана Ђинђића и сви укупно деловали су са директним умишљајем према начину формирања умишљаја имамо тзв. «домус преметитатис» то јест предумишљај. Сматрамо доказаним да је одлука о убиству премијера Србије др Зорана Ђинђића настајала у једном дужем периоду, да је и поред неколико неуспелих покушаја реализована 12. марта 2003. године на начин како је описано у оптужници и доказано у истрази и на главном претресу. Ово се најтеже кривично дело остварило

као планирано , оно је резултат одлуке извршилаца без колебања. Нема те казне која би задовољила и представљала компензацију за губитак премијера др Зорана Ђинђића па предлажемо да судско веће донесе примерену казну а примерена казна је за организаторе и извршиоце најтежа законска казна. Уствари, нема ниједне олакшавајуће околности за оптужене изузимајући промене које је унео у своју завршну реч и у оптужници тужилац и кад је говорио о Крсмановићу јер су били у потпуности свесни и хтели су извршење кривичног дела за које су оптужени.

Председник већа: Хвала Вам. Сада ћемо дати реч пуномоћнику породице оштећених др Зорана Ђинђића адвокату Срђи Поповићу. Молим режију да поступи сходно решењу Председнице Врховног суда да се овај део завршне речи не емитује јер пуномоћник адвокат Срђа Поповић није дао сагласност да се његова завршна реч јавно емитује. Изволите.

Адв. Срђа Поповић: Поштовани суде, у потпуности прихватам реч заменика Специјалног тужиоца и слажем се са оценом те речи које је дао колега Даниловић и прихватам наравно и реч колеге Даниловића који је у суштини изнео оно што би можда требало да буде закључак мога излагања. Врло мало тога имам да додам и трудићу се да не трошим време сувишним беседама. У следећих пар минута, бавићу се једино образложењем одлуке суда којом су одбијени доказни предлози које сам ставио на главном претресу од 14. фебруара. Ви се свакако сећате да сам ја покушао да коментаришем ту одлуку након што је она донета суд ме је поучио да то учиним у завршној речи односно суд је рекао у жалби али пошто ми немамо права на жалбу као што је познато ја једино још то могу да учиним у завршној речи. Па ево и те завршне речи. Разлози које је суд дао за своју поменућу одлуку засновани су на нетачним констатацијама тј. тврдњама које противрече садржини списка на погрешној примени права. Они су такође противречни и по мом мишљењу њима се вређа основно начело поступка, начело контрадикторности. Покушаћу ове тврдње да докажем. Међу предлозима за допуну доказног поступка које сам ставио 14. фебруара налази се и извештај број предлога који се односе на догађај који специјални тужилац у оптужници назива оружаном побуном. Суд је одбио све те предлоге изузев оног за саслушање сведока Аце Томића па чак ни тог сведока нисам могао да саслушам на важне околности јер ми је суд незаконито ускратио важна питања. Прво морам да кажем које су

то констатације. У образложењу одлуке суда коју помињем се тврди, цитирам, да ја у свом доказном предлогу нетачно интерпретирам да је тужилац у оптужници ставио на терет окривљенима у опису кривичног дела деловање оружане формације ЈСО кроз побуну. Сад свакако да то није тачно. Свакако да мени познато да се оружана побуна окривљенима не ставља на терет и ја вас подсећам а ја сам специјалном тужиоцу и ставио зато предлог за проширење оптужнице што сам свестан да се побуна њима не ставља на терет. Потпуно је нејасно на основу чега суд сматра да ја сматрам да се оружана побуна оптуженима ставља на терет како је то у вашој одлуци изречено. Друго, суд такође тврдим и опте цитирам да је пуномоћник оштећених тј. ја у предлогу за допуну доказног поступка поновио предлоге које је изнео у предлогу за проширење оптужнице. Не само да је ова констатација нетачна, у предлогу за проширење оптужнице ја не нудим ниједан једини доказ него се проширење оптужнице по закону по чл. 342. може и предложити и оптужница проширити само на основу већ изведених доказа на главном претресу. У противном радило би се о кривичној пријави. Према томе напомињем још једанпут не знам зашто је суд и како је суд успео да утврди да ја у предлогу за допуну доказног поступка понављам предлоге из предлога за проширење оптужнице. То једноставно није тачно. Било је то врло лако утврдити из списка. Ја сам сигуран да суд познаје спис. Како су ове неистините констатације стигле у образложење одлуке суда ја немам за то одговор. У том погледу и у том делу образложење суда којим ми је одбио мој предлог је мањкав. Али, колико год да је то озбиљно ја мислим да је то најмањи проблем. Много већи проблем су даљи разлози које суд наводи одбијајући ове моје предлоге. Пошто је то суштина мог образложења врла кратка ја ћу је цитирати, ево шта каже суд, јавности ради ја као председник већа а у име већа морам рећи да је оптужницом оптуженима стављено на терет да су деловали само у једном краћем временском периоду и то како се наводи под тачком 1. оптужнице од краја 2002. године и почетка 2003. године. Према томе закључује се ни у једном сегменту диспозитива не помиње се нити се оптуженима ставља на терет да су своју делатност починили организовано и започели организовањем оружане побуне ЈСО. Неспорно је да се страни 32. образложења ове оптужнице у једној једној реченици након описа радњи помиње да је припрема тог дела почела побуном јединице за специјалне операције али као што сви знамо веће је везано и суд је везан диспозитивом оптужнице. Мислим да суд није био у праву када је образложујући своју одлуку о одбијању доказа утврдио да се побуна

помиње само у једној јединој реченици на страни 52 оптужнице. Тачно је да се само у једној реченици помињу речи оружана побуна међутим у једном великом сегменту оптужнице говори се о оружаном побуну и ако се та реч неупотребљава а ја ћу вам показати како. Ево то је та једна једина реченица. Цела та организација Луковића Легије и Душана Спасојевића каже се у оптужници била је конципирана тако да након стицања одређене финансијске и друштвене моћи и уз коришћење позиција које би банда остварила у одређеним друштвеним политичким правосудним и другим чиниоцима своју активност усмери у правцу освајања власти. То је подразумевало најпре промену персоналне структуре у битним сегментима власти. То је учињено и тражено током побуне. У целој тој идеји искоришћена је и чињеница постојања хашких оптужница против одређених лица да би фронт делатности имао подршку већег дела људи. То се десило током побуне. Обзиром да се легалним путем власт није могла освојити поготово не од криминалне организације долази се на идеју да у реализацији тог плана буде укључена и ЈСО, мисли се на побуну као оружана формација која је добро утренирана и послушна у односу на Луковића Легију. Први тест тих амбиција освајања власти била је побуна ЈСО која је имала политичку позадину те своје захтеве за смену министра полиције и других лица. Ова акција је имала ограничени домет јер су изнуђене само неке персоналне промене у МУП-у Србије али су и такви домети побуне охрабрили Спасојевића и Легију да основну идеју освајања власти пласирају али сада на други начин и другим средствима. Дакле, читав тај пасус се односи на оружану побуну иако се реч оружана побуна помиње само једанпут. Уостало мени није ни јасан тај критеријум да ли је нека чињеница важна и вредна доказивања не зависи од тога колико пута је та чињеница поменута. Не постоји то правило да она мора бити поменута једанпут, три пута, пет пута и врло важна чињеница као што је овде случај може се поменути само једанпут и бити важна чињеница коју треба доказати. Важан је контекст, смисао, значај те речи а ми не бројимо речи да установимо колико су оне важне. Ми смо видели из овога што сам сада цитирао из оптужнице да је према оптуженици циљ првоокривљеног освајање власти а средства су стицање финансијске моћи, стицање позиције у политичким и правосудним структурама, промена персоналне структуре у битним сегментима власти што учињено у побуну, да је у том циљу укључена ЈСО у побуну, да се користила прича о хашким оптужницама у побуну и да је успех те побуне охрабрио оптужене да приступе освајању власти другим средствима тј. убиством премијера. Дакле, чак иако

прихватимо становиште тужиоца и суда да се овде радило у вези са побуном само о некажњеној припремној радњи, некажњивој а не о кривичном делу како ја мислим, свеједно припремне радње припадају у онај круг чињеница које закон сматра важним чињеницама и које је умесно на суду доказивати. Нема такође никаквог основа у закону разлог који износи суд када одбије моје предлоге кад каже на главном претресу 20. марта, као што знамо веће је везано и суд је везан диспозитивом оптужнице. Наравно да суд није везан диспозитивом оптужнице у смислу да не сме испитивати чињенице које се помињу ван диспозитива па у највећем делу овог поступка ми смо управо доказивали чињенице о којима се у диспозитиву не говори. Суд је везан диспозитивом оптужнице у једном сасвим другом смислу. У смислу чл. 351. ЗКП који одређује да суд наравно не може осудити оптуженог сем за оно дело за које је оптужен без да мора да пази на тзв. идентитет оптужбе и пресуде а нипошто да би тобож тиме био суд ограничен на доказивање само оних чињеница које се помињу у диспозитиву. То просто није тачно. Оно што посебно забрињава је што као што смо видели ово потпуно погрешно тумачење ЗКП-а суд са својим ауторитетом изричито упућује лаичкој јавности. Тај одсек почиње јавности ради, ја као председник већа а у име већа морам речи итд. суђење је јавно али суд не чини ништа никада ради јавности. За то постоји.....Поготово је нејасно да суд прихвата став оптужнице да се побуна третира као припрема каснијег атентата а упркос тој чињеници сматра да она не треба да буде доказивана. Закон, поменуо бих, помиње..... једно су одлучне чињенице и оне се лако налазе у диспозитиву и њих рецимо помиње закон када каже у чл. 370. говорећи о разлозима за побијање пресуде да је то када суд неку одлучну чињеницу погрешно утврди. То су одлучне чињенице. Постоје међутим, закон дефинише важне чињенице у делу ЗКП-а који настављен доказни поступак законодавац у чл. 326. ст. 2. овако одређује предмет доказивања. Доказивање обухвата све чињенице важне за правилно пресуђење. О том разликовању одлучних и важних чињеница суд мене одбија као да ја предлажем одлучне чињенице да се утврђују. Не, ја сам предлагао да се утврде важне чињенице везане за побуну било као припремну радњу било да је схватите као једну од фаза кривичног наступања ових оптужених. Предлог за утврђивање чињеница којима се припрема дело увек је умесно и те чињенице су увек важне. Уосталом да вас питам зашто је онда суд са таквим схватањем везаности диспозитивом изводио доказе који се односе на перипетије око куповања разних камиона, порекла пушке,

грађевинских радова у влади, спаљивања дроге. То су све ствари које се у оптужници не помињу и нису одлучне за пресуђење али су важне. Уосталом најбоље се можда види неоснованост разлога са којих је суд одбио моје доказне предлоге, рецимо само одлука о испитивању Аце Томића. Сви разлози које суд употребио да одбије доказ о саслушању осталих сведока могли су се исто тако употреби у односу на Ацу Томића. Узмимо само предлог за саслушање сведока Булатовића и Микелића који су предложени да сведоче о истом конкретном догађају о коме сведочи Аца Томић. Аца Томић је прихваћен, ови сведоци су одбијени зато што је суд везан диспозитивом оптужнице. Па зар није био везан истим тим диспозитивом и у односу на Ацу Томића. Те две одлуке суда су једноставно противречне. Суд је употребио још један разлоге да одбије као што смо видели из цитата да одбије моје доказне предлоге јер се, каже суд они односе на догађај пре краја 2002. године и почетка 2003. године тако да на пример побуна према схватању суда не може бити плод деловања организованог злочиначког удружења јер наводно злочиначко удружење још није ни створено у доба побуне. Оваква интерпретација оптужнице је нетачна и ја вас упућујем на завршну реч заменика специјалног тужиоца коју смо јуче чули који је детаљно размотрио и образложио датум настанка злочиначког удружења. Цитирам специјалног тужиоца, «важно питање јесте када криминални клан прераста у непријатељско злочиначко удружење и тужилац одговара, земунска банда као злочиначко удружење настала је на основу доказа изведених на главном претресу почетком 2000. године. Ово тужилац утврђује на основу исказа сведока Шаре Ненада, Вукашиновића, опт. Крсмановића и Пејаковића. Према томе нетачно се тврди још једанпут од стране суда да се оптуженима ставља на терет само делатност у временском периоду између краја 2002 и почетка 2003. је самим тим што им се ставља на терет кривично дело злочиначког удруживања које видели смо постоји од 2000. Тужилац чак експлицитно и успешно доказује да је побуна настала и одвијала се заједничким организованим деловањем двојице вођа злочиначког удружења. Према томе ни овај разлог за одбијање мојих доказних предлога не стоји. Независно од овога подсећам да међу предлозима које сам ставио 14. фебруара постоји један број предлога а то је саслушање сведока и читање јавних изјава Градимира Налића, Мирослава Милошевића и Александра Тијанића који су тврдили да имају посебна важна и битна сазнања о одлучним чињеницама за овај поступак као на пример да у оптужници постоји много пропуста каже сведок Милошевић и да тај сведок поседује нова сазнања о

чињеницама којих нема у оптужници и другим званичним списима. Налић, да и званична верзија оптужнице испробавана 6 месеци пре атентата и да су иста лица припремила убиство сведоке и кривце док је верзија дата у оптужници далеко од истине. Да предложени сведок Тијанић има сазнања о томе да је неко платио припадницима Јединице која убија Кума и Шиптара у Мељаку суму од 50.000 евра и да он зна ко је то платио. Не може бити никакве сумње да би сва три предложена сведока по својој функцији врло вероватно могле располагати сазнањима о чињеницама о којима говоре будући да се ради о начелнику Ресора јавне безбедности у том тренутку, Милошевић, саветнику за безбедност председника Коштунице и једанпут кандидату ДСС за положај министра унутрашњих послова Налић и генералном директору РТС-а тзв. Националне телевизије. Претпоставка је такође да се ради о одговорним лицима која врше разне јавне функције и чије изјаве о врло важним чињеницама које нас интересују у овом поступку морају да се узму у обзир. Међутим суд је одбио ове предлоге са паушалним образложењем да је њихово извођење сувишно. Ту је направљена једна врло озбиљна грешка. Ова три сведока а то је битно за одлуку о њиховом саслушању својим јавно изнетим тврдњама противрече и диспозитиву и образложењу оптужнице као и свим овде изведеним доказима. Дакле предложени доказ њиховог саслушања је тзв. колициони доказ. Функција колиционог доказа је да се њиме оспорава дотада утврђено чињенично стање и он је дакле у колизији са до сада изведеним доказима. Типичан колициони доказ је на..... који никада не можете одбити као сувишан. Ми смо утврдили да је лице А у Београду убило лице Б али лице А каже ја сам био у то доба у Новом Саду, нудим доказ. Не може, сувишно је, већ смо ми утврдили где сте били. Колициони доказ никада не може бити одбијен као сувишан. То је тешка повреда поступка. Суд никада не може узети било коју важну чињеницу за утврђену ако је одбио извођење противдоказа. Тиме се нарушава сама идеја и начело контрадикторности судског поступка. Апсолутно је незаконито да колициони докази буду одбијени као сувишни јер по тој логици суд је могао одбити доказа предложених у оптужници све доказе одбране. Сви су они сувишни. Већ смо утврдили како се ствар догодила. По својој садржини докази које сам ја предлагао односили су се једним делом и на тзв. политичку позадину. Суд је у односу на те околности изнео разлог да је то непотребно, да је суд већ раније саслушао велики број сведока из јавног и политичког живота Србије, цитирам, на околности са којих политичких позиција се деловало преко ЈСО-а у којим политичким условима каква је клима

претходила па наводи сведоке Михајловића, Петровића, Мијатовића, Јањушевића, Јовановића и закључује, према томе сматрамо да су мотиви и политичка позадина деловања ове криминалне групе за сада довољно расветљени. Другим речима одбија и ове доказе као сувишни. Сматрам да је ова одлука била погрешна јер је у интересу материјалне истине ове сведоке ипак требало саслушати без обзира на саслушање сведока које суд помиње као раније саслушане. Атентат на премијера Ђинђића догодио се што је ноторно у амбијенту жестоке политичке борбе две политички страсно сукобљене стране са опречним политичким циљевима, опречним политичким погледом. Те две стране се јавно отворенои не потпуно отворено али узајамно оптужују и проглашавају одговорним за убиство премијера. Исправно је суд позвао сведока Михајлова, рецимо, који је јавно оптужио саме Ђинђићеве сараднике за његово убиство али је по истој логици из истих разлога морао позвати и предложене сведоке Коштуницу, Јочића и Булатовића који су својим изјавама чинили исто. У одсуству ових доказа суд сада је доведен у ситуацију да мора да прихвати у односу на чињенице које се односе на политичку позадину, мора да прихвати исказе сведока Михајловића, Петровића, Ивановића, Мијатовића, Поповића и све оне оптужбе које су они изrekli, рецимо на рачун Војислава Коштунице, Аце Томића, војске, војних и цивилних органа безбедности јер других сведока на те околности нема. А ево шта су они рекли. Дозволите да само мало подсетим. Владимир Поповић, «Војислав Коштуница је проглашен за председника, постао је председник, отишао је у кабинет, окружио се људима Слободана Милошевића који су били у тој згради од обезбеђења па до осталих сарадника по кабинетима. Почео је да доводи у свој кабинет људе којима је једина заједничка црта била мржња према Зорану Ђинђићу» Исти сведок, значи два месеца после 5. октобра Градимир Налић као изасланик Војислава Коштунице одлазио је у ту јединицу у присуству Радета Марковића представљен је као будући министар полиције а он је њима одржао патриотски говор да они треба да се окрену Коштуници, да ако буду са Коштуницом нема Хага. Исти сведок. Део политичких структура који су Војислава Коштуницу, мислим на Милошевићеве структуре власти, који су постали чланови ДСС-а, сви они су се плашили сазнања истине и откривања шта ће се десити када Радета Марковића ставе у затвор, да ли ће Раде пропевати, ту мислим на припаднике ЈСО-а, мислим на припаднике САЈ-а и на друге делове полиције. Исти сведок. «Ви се сећате изјаве Војислава Коштунице те вечери када је Милошевић предат Хашком трибуналу, да је то пуч.

Није он рекао да је то државни пуч због тога што је њему било жао Милошевића него што је управо под утиском прича својих сарадника из структура које су раније десет година владали. Чедо Јовановић: Наиме због неуспеха како је тада дефинисано, односно неспособности војске да спречи екстрадицију смењен је генерал Ђаковић и на то место противзаконито постављен генерал Томић. И ја, Чедо Јовановић, сам у разговору са Милорадом Улемком у јесен 2001. године, у разговору који је одржан на његов захтев по повратку из Грчке чуо од њега да су успостављени контакти са генералом Томићем и са војном службом безбедности и да ће оно што ми нисмо били спремни да учинимо за ЈСО и њега лично то урадити сада неко други. Немам дилему који су ти други а нема никакву сумњу у позадину контакта који су развијани од тог тренутка па до 12. марта. Владимир Поповић: У тој атмосфери Коштуница руши Владу, напушта Владу и постоји само један циљ, а то је што пре растурити врх државне безбедности покушавајући да искористи ону фотографију објављену у «Дневном Телеграфу» сећате се да је тада тражено да мора да се смени Петровић, Мијатовић због тога што се та фотографија појавила. Чедо Јовановић: Онда они, ЈСО праве паралелне структуре моћи, покушано је пошто не може то да се уради са Ђинђићем ајде да то урадимо са Коштуницом. Коштуница је очајнички желео да смени руководство Министарства унутрашњих послова због тога што је дефинисао као један од својих политичких приоритета, а оставке које тражи годинама су оставке министра Михајловића, смјену Горана Петровића и Зорана Мијатовића. То су његови политички захтеви. Пошто је немоћан да те захтеве оствари, ту се појављује ЈСО који ће му у томе помоћи. Владимир Поповић - Из тога кажем да је побуна Црвених беретки била само крајњи и последњи чин једне синхронизоване акције која је трајала још од 05.октобра. Легија је сматрао да је он, Ђинђић, тај који је једног тренутка њих издао, а да су се онда они потпуно природно окренули тамо где треба, да су препознали праве вредности, да су препознали традиционалну Србију и српство и јунаштво и чојство, кабинет Војислава Коштунице и те политичке структуре и да је онда та побуна због тога таква и била. Ево шта каже Душан Михајловић – Према томе схватио сам да је ствар измакла контроли, да нам је неко иза леђа припремио побуну. Чедо Јовановић – Тада смо знали на основу информација које су пристизале да се разрађују планови који су се везивали за заузимање београдског аеродрома, за заузимање телевизије, планови који су се везивали за насилан улазак у Републичку владу. Горан Петровић – Било је доста тих неких ситних детаља који су указивали да цела та прича са том

побуном, ја не могу да тврдим да је њу организовао Војислав Коштуница, али да са том побуном кокетирају многи. Да многи воде некакве прљаве политичке изјаве и то на бази тих чињеница да се ни Војска, односно њене службе безбедности или да не увредим никога од поштених припадника тих формација, неки људи из тих служби, из те Војске баве и таквим стварима. Значи, то нису неке пуке измишљотине, то нису неке формулације без тежине, него се управо заснивају на таквим информацијама и подацима до којих смо ми долазили и тако се дошло и до тога да су Јединицу организовали Улемек и Спасојевић, Вуха, у побуни као што сам рекао, а као што сам рекао да ни Војислав Коштуница, ни Демократска странка нису невини у свему томе, да је Јединица имала у побуни подршку Војске Југославије. Чеда Јовановић – Нисмо имали могућности да се супроставимо том протесту. Није постојала никаква спремност ни једног државног органа да нам у томе помогне, значи отворено Војска Југославије је подржавала тај протест, апсолутно су га подржавали. Подржавани су константни контакти са командом ЈСО-а. Пружана су уверавања да се Војска неће мешати и неће покушати да утиче путем силе на тај тип протеста, нити ће се супроставити евентуално новим покретима Јединице за специјалне операције. Горан Петровић – Ако је покојни Премијер питао министра и начелника Ресора јавне безбедности, ако они крену из Куле и дошу у Министарско, шта ћете ви да радите, а они одговоре – ништа. Ако је после тога питао – шта ако дођу у Владу и избаце ме на улицу, шта ћете ви урадити, а они кажу – ништа, онда је јасно да постоји реална и основана претпоставка да се тада у сваком тренутку може извести државни удар, пуч, да се може починити некажњиво било какво кривично дело, а о преузимању власти и да не говоримо. Исти сведок – Оно што је можда интересантно кад говоримо у том политичком контексту, поред онога што је јавно познато да је председник Савезне Републике Југославије подржао ту поделу, да је то учинила и Демократска странка Србије, да је у неким медијима објављено како је Маричић тадашњи комадант звао генерала Павковића и питао – хоће ли се Војска мешати, он је рекао – не, не, не пада нам на памет. Чеда Јовановић – У том тренутку Војска са свим својим безбедносним структурама и практично и са начелником Генералштаба и првим човеком Војне безбедности, подржавале логистички и на отворен начин координирала протест. Одржавани су редовни контакти између врха Војске и Команде Југославије. Чеда Јовановић цитира речи Спасојевића «Рекао ми је да ће протест ићи до краја, да ће Михајловић и Петровић бити смењени, да имају подршку свих других, ту при томе

није правио, остављао простор ни за какве недоумице, рекао је да постоји јасан договор са Војском. Рекао је да их подржавају Павковић и Томић и да ће сигурно добити и подршку да протест може да прекине, или протест може да прекине искључиво Војислав Коштуница». Горан Петровић каже: «Било је неколико серија тих разговора који су они пресретали са Чуметом и са Спасојевићем који су били у том тону, а сад их имамо, издржите још мало, нема прекидања, нема попуштања. И у једном од тих разговора сам ја изнео у јавност, неко од тих припадника, да ли «Гумар», да ли било ко је разговарао са Чуметом и Спасојевићем, и овај му је казао дословно: То сад нема прекидања док не каже Коштуница. Можете да извучете закључак који је више него јасан да се организатори побину и те како издају, уздају у Војислава Коштуницу. Ја сам то од прилике схватио да би једино Коштуницу послушали када би им казао да ту побуну прекину. И ту сам ја сад питао Горана Петровића, па добро да ли би по Вашем мишљењу, да ли је постојала идеја током побуне да се неко јави Председнику Коштуници и да каже господине Председниче молим Вас зауставите ово, ако није постојала, зашто није постојала. На то одговара Горан Петровић «Ја нисам чуо за такву идеју, јер оно што је било свима јасно, то је да је током те 2001. године дошло до поларизације на политичкој сцени на оне који су знали да морају да мењају брзо и добро и на оне који су покашавали да то онемогуће. Народски речено, Коштуница и ДСС не само да ништа нису урадили него су активно спречавали Ђинђића и Владу да било шта раде. Моје питање, онда би значи такав апел био, сведок ме прекида, тај апел би био контрапродуктиван. Значи јасно је дато до знања да је условно речено постојао сукоб, постојао медијски рат, постојала политичка борба две директно сучељене и супростављене стране. Због срамног понашања Војислава Коштунице и Демократске странке Србије и подршке коју су дали у побуну те Јединице. Због подршке, не додуше јавне, него тајне појединих лидера ДОС-а, због подршке Војске Југославије, појединих медија, независних интелектуалаца, та побуна је успела. Владимир Петровић – Значи од тада, од 2001. године, практично од побуне Црвених беретки, ту постоји једна игра између нас и њих. Кад кажем – нас, мислим на онај део власти око Зорана Ђинђића, када кажем њих – мислим на све њих остале и на првооптуженог, а мислим и на Војислава Коштуницу, пошто, ако до сада нисам био довољно јасан, јасно вам је да је то један исти фронт. Побуна Црвених беретки, каже Владимир Поповић, је пораз Зорана Ђинђића и он је тога био свестан. Због тог пораза био је принуђен да постави Брацановића на место на које га је поставио,

знајући да тако предаје службу њима. Чета Јовановић – Тај протест Јединице најјаснија је слика наших међусобних односа. Након тога су у потпуности биле прекинуте све комуникације са Јединицом. У новембру месецу 2001. године, нама је постало јасно да се морамо са тим људима обрачунати и за почета је припрема, организовање државе за ту врсту обрачуна. Нисмо имали подршку других институција у друштву, тако да смо то морали да радимо сами. На главном претресу 11.априла, председник већа поставио је питање сведоку Јањушевићу – какав је однос био у професионалном смислу и сарадања са Мирославом Брацановићем, па Јањушевић одговара – па знате, ја сам се горе појавио као човек који ће да контактира са њима пошто Премијер није имао времена. Повремено сам контактирао са господином Савићем, а са господином Брацановићем чешће. Једно време смо били на – ви, касније смо били на – ти, док нисам схватио да он мене неке ствари лаже и да он прави будалу од мене. Када сам схватио да уствари многе ствари мене лаже и да то није истина што говори, ја сам одлучио да потпуно престанем да долазим горе, осим када сам долазио као члан Савета за државну безбедности. На основу чега сте утврдили да вас он лаже, пита председник већа? Јањушевић каже – па знате шта, многе ствари које је он покушавао на неки начин да мени каже, да исприча нису се поклапале са оним што је у стварности. Јавна безбедност имала је друге податке о тим стварима, господин Брацановић је презентирао друге податке и ја сам тада видео да ту нешто није у реду. Судија Лукић пита – како су вам саопштаване те чињенице од стране Брацановића? - Па једним делом кроз екстремно информисање, једним делом усмено, уствари кључно у томе свему је било што премијер више то није ни читао и што је дао мени, зато што он то више није могао да прогута те папире и лажи. Значи, добијали смо информације током целе те 2002. године, да та веза између те групе и Коштуничиног кабинета који је и даље функционисао и даље је постојао, посебно Војне службе безбедности, више него активно. Сада смо ту при крају. Чета Јовановић каже – они су пронашли у Војиславу Коштуници уточиште које код нас нису могли да имају. Та се веза заснивала на основу реалних интереса, Демократска странка Србије је била против Закона о организованом криминалу и оптужени су били против тог закона. Демократска странка је била против Специјалног суда и они су били против Специјалног суда и природно је да се договарају Булатовић и Јочић и Улемек око стратегије даљег рушења ове институције. Враћам се на оно што сам мало пре рекао, каже Владимир Поповић – Када је Зоран Ђинђић решио и донео

дефинитивно одлуку да са њима мора да се обрачуна, знао је да за то нема механизме власти. Да у тој држави не постоји ни један механизам, ни институција или група људи на коју може да се ослони и са којом може њима да се супростави, јер у то време више то није тајна и више се то не ради кришом саветници Војислава Коштунице, мисли на Радета Булатовића, на Налића, Ацу Томића, су људи који су директни проковитељу ЈСО, Милорада Брацановића и Андреје Савића. Чета Јовановић је то овако закључио – Новембар је коначни растанак. Значи, природно је ако се 20. новембра окончала побуна ЈСО, следећи датум у том календару је 12. мај.

Зашто сам вас подсећао на ове исказе? Зато што одлука суда да не саслуша сведоке које сам ја предложио може бити исправна једино ако суд сматра да су ови искази које сам сада прочитао, тачно и истинито описали политичку позадину. Али мислим да је чак и у том случају она материјално мањкава, када је суд одбијајући моје предлоге уствари одбио да ове исказе провери. Суд је мислим био под утиском повике да се тиме политизује суђење, коју смо чули са оне стране, а напротив, одбијањем ових предлога суђење је исполитизовано. Наиме, ако суд поклони пуну веру овим сведоцима и њиховом приказу политичке позадине дела, како ће суд у пресуду објаснити да је одбио да провери њихове исказе или ако с друге стране суд тим исказима не поклони веру које ће доказе супротставити саслушаним сведоцима. Таквих доказа у спису нема. О чему се овде ради. По мом мишљењу суд је покушао да избегне да високе представнике извршне власти доведе у ситуацију у коју је овде био доведен Михајловић да морају да повуку своје изјаве, да морају да објашњавају зашто су такве изјаве давали и зашто су поступали онако како су поступали и да ли су они били јединствен фронт са овим оптуженима како каже Владимир Петровић или могу то друкчије да објасне. Суд је пропустио да им такву прилику да. Не смемо да заборавимо да је Марко Кљајевић као председник већа изашао из овог суда са јавном изјавом да се на њега врши притисак и ја сам му тада, признајем то замерао али долазим у сумњу. Ако не може да се суди, па можда и не треба. Сада ћу да резимирам. С обзиром да је суд одбио предлоге које сам ставио на главном претресу од 14. фебруара и засновао своју одлуку како смо видели о нетачним тврдњама, погрешном правном тумачењу ЗКП-а, противречним и неразумњивим разлозима и повредом начела контрадикторности понављам свој предлог. Да се у поново отвореном главном претресу испитају као сведоци Војислав Коштуница, Булатовић, Драган Јочић, Мирослав Милошевић, Градимир Налис и

Александар Тијанић са подацима и на околности као из предлога за допуну доказног поступка поднетог на главном претресу 14. фебруара 2007. године. Успут бих само подсетио суд да није никада одлучио по мом предлогу да се прочита као доказ информација УБПОК-а која се односи на транскрипте разговора између Дејана Миленковића и Биљане Кајганић и у којима, и која информација противречи разлозима због којих је суд отклонио извођење доказа читањем транскрипта Кајганић – Миленковић. Та информација је прочитана у суду, али није изведена као доказ, нити је предлог одбијен. О том предлогу једноставно није одлучено. Суд је чак у једном тренутку поводом тог предлога тражио изјашњавање Специјалног тужиоца не знам зашто до тога није дошло и та ствар је негде загубљена. Мислим да се мора одлучити о свим предлозима које су странке давале током поступка, па и о овоме. На крају бих рекао да у односу на све остале изведене доказе нема много шта да се прича, чули смо исцрпан и по мени импресиван резиме Специјалног тужиоца да су оптужени извршиоци кривичног дела које им се ставља на терет у потпуности је доказано. Одбрана оптужених прилично је очајничка и може се сажети у две речи. Све је монтирано. Материјални докази су подметнути, признања изнуђена, сведоци научени да лажу, докази о невиности оптужених су уништени, вештаци су пристрасни, шта о томе има да се каже. То је некаква завера у којој учествују стотине и стотине људи само да би се овим невиним људима који су од увек поштовали закон како рече првооптужени, нешто напаковали. Очекујем да ћете чути, да ћемо чути и то ко је у ствари убио Премијера или је током поступка већ наговештавано да су то учинили нарко дилери, стране обавештајне службе, Албанци, фоторобот, Чеда Јовановић. Да ли оптужени и сви они који им помажу да лансирају овакве фантастичне теорије стварно мисле да у то неко може поверовати, па наравно да не. Они се тиме само изругују успомени на Премијера Ћинђића, његовој породици, правди и овом суду. Како је неко једанпут иронично рекао у тој одбрани «лаж је изгубила часну сврху обмањивања». Нико ни не верује да таква одбрана може успети, па нема смисла ни ја њом да се бавим. Само бих, ако ми дозволите још на крају у једној јединој реченици изнео своје доста специфично виђење овог дела, обзиром да сам Зорана Ћинђића, као клијента упознао пре 9 година. Заступао сам га у више наврата и знам да га је целог живота УДБ-а прогањала и видим да га је УДБ-а на крају убила. Тужно је то, зар не. За све оно што се објективно дешава. Другачије сам замишљао своју завршну реч кад сам улазио у овај поступак, али видим да за ту другачију реч нема потребе. Кривица ових људи који седе на

оптуженичкој клупи је заправо баналан, као и увек урадили су оно што им је речено да ураде. За другачију завршну реч можда ћу имати прилике на неком следећем суђењу за убиство Премијера Ђинђића када се буде судило онима који су ово организовали и наредили. На крају, уколико бих суд ипак одлучио да поступак не отвори, предлажем да оптужене прогласи кривим, осуди по Закону, као и да их обавезе да сви солидарно оштећеном накнаде трошкове поступка, док у односу на имовинско-правни захтев задржавамо право да исти остварујемо у парници.

Председник већа: Хвала. Завршили сте са излагањем завршне речи. Ја сам мислила нешто у своје име да кажем, али с обзиром на Ваш закључак то нећу и на изнете предлоге, али сте заиста успели у завршној речи да изнесете закључке које нисте имали прилику онда када сте износили предлоге за допуну доказног поступка.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес и одређује пауза у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12 САТИ И 12 МИНУТА.

Председник већа: Главни претрес настављамо изношењем завршних речи. право на излагање своје завршне речи има пуномоћник оштећеног Милана Веруловића, адвокат Божо Прелевић. Изволите. Само напомена за режију, да знају да се овај део главног претреса може дати на емитовање, јер то имамо сагласност пуномоћника оштећеног Милана Веруловића. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Сматрам да се свим изведеним доказима како и на главном претресу, тако и у истражном поступку може неспорно закључити да овде окривљени јесу извршиоци кривичних дела које им је тужилац ставио на терет измењеном оптужницом, те предлажемо суду да окривљене огласи кривима и казни по Закону тако што ће им изрећи максималне казне прописане Законом узимајући у

обзир начин извршења кривичног дела, наступљене последице и посебно друштвену опасност последица које су могле наступити. На жалост убеђени смо да оптужницом нису обухваћени сви актери овог догађаја. Током претреса нисмо могли закључити ништа друго до да су окривљени по својим донетима било шта друго осим оруђа у нечијим рукама, пуки извршиоци радова. Јасно је да је Премијер сметао многим и на унутрашњој и на спољњој политичкој сцени, њих у оптужници нема а питања у том смеру су у суду забрањивана, попут питања да ли је «Земунски клан» имао контакте и везе са страним обавештајним службама а питање је битно, јер о томе назнаке да је сам министар Унутрашњих послова а и један потпредседник Владе покојног Премијера. Свако тврђење да је Премијер погинуо у сукобу са «Земунским кланом» само вулгаризује овај случај, јер по природи ствари њима већи противник, мислим на «Земунски клан» треба да буде министар полиције или тужилац. Овакве тврдње, не само да иду на руку квази патриота, већ и цео случај вулгаризују до бесмисла да се ради о обичном криминалном догађају. Након Премијерове смрти, ни један политичар у овој земљи није више тражио да се питање Републике Српске и Косова решава истовремено по истим принципима. За мене је то индикативно узимајући у обзир исказ министра Унутрашњих послова. Сматрам да сам процес пред овим судом и није могао да дође до пуне истине јер се у преткривичном и истражном поступку радило селективно, исполитизовано у оквиру постављеног сценарија са сугестијама веома важних особа са строго контролисаном ширином оптужницом, са строго контролисаном ширином истине. Отуда ми и није јасно исказ тужиоца који је у јучерашњој завршној речи рекао да је убиство имало за циљ довођење политичких структура које би «Земунском клану» омогућило наставак криминалног деловања цитирањем једног од сведока. Ко су те структуре, ко су ти људи?

Председник већа: Мало гласније само. Молим Вас.

Адв. Божо Прелевић: Молим?

Председник већа: Мало гласније.

Адв. Божо Прелевић: Ко су те структуре, ко су ти људи, да ли тужилац о томе нешто зна а не говори или не сме да каже, али у сваком случају мислим да таква истина ће бити инвалидна, биће ускраћена ко у овом пар-екселанс политичком убиству јесте политички инспиратор.

Зато ми данас и не знамо ко су налогодавци овог чина, можемо да претпостављамо. За претпоставити је да су налогодавци требали да пруже и помоћ учиниоцима након извршеног дела. Током поступка утврдили смо да је «Земунски клан» обезбеђивао заштиту за своје криминалне делатности преко Улемека или Ресора Државне безбедности. Колико је у том светлу неуверљива тврдња да убица Премијера једне земље и ако су удаљени сат ипо од суседних граница чекају у Мељаку, без пара са бомбама од којих им спада тренерка просудите сами. Поставља се питање кога чекају. По природи ствари неког моћног, да им пружи заштиту. Свакако да је њихова смрт ускратила одговоре на многа питања, па и на ово. Остаће тајна како је могуће да тако страшног, опасног Улемека, заштитника «Земунског клана» држава може да ухапси када направи неред у кафани, може да га пензиониса када направи неред у кафани, а са друге стране стрепи да ли ће он да изврши пуч. Током претходног поступка, неки важни детаљи и докази су трајно уништени, врата са зграде Владе, окрзнуће на каменој фасади, трагови ДНК-а. Неки трагови нису ни узети у обзир, ни достављени суду, као на пример исказ сведока из граде ЦИП-а који говори о броју хитаца, исказ је узео инспектор Џуковски из Градског СУП-а, ја сам тек недавно сазнао. Несаслушањем Маје Васић у истрази, возача и министра Кнежевића, неизлазак на лице места вештака и слично. Сматрам да извођење доказа реконструкцијом на лицу места не би сметало и штетило истини, а значајно би смањило могућност одбрани да пресуду руши пред Врховним судом. Тим пре што је вештак Дуњић извео закључке о начинима повређивања, без ренгенских снимака за оштећеног. Такође сматрамо да не би штетило истини ни налаз скенера за оштећеног који суд није узео у обзир. Одлуку суда да се не саслуша обдукцент покојног Премијера Проф Савић сматрамо нерационалним гледано у светлу утврђивања пуне истине а посебно тврдње вештака из Визбадена о положају руке Премијера непосредно уочи контакта са пројектилом. Сматрамо да би налаз Визбадена био тачнији да им је достављена штака из доказног поступка или да су преведени целокупни списи а не само део. Саслушањем сведока суд је свакако утврдио како опасност и јачину је представљао «Земунски клан» за државу и власт а који је посебно ојачао након пуштања Спасојевића из затвора како наводи тужилац. Интересантно је током сведочења да упадљиво највише не знају они који по природи ствари би требали највише да знају, обзиром на функције на којима су се налазили. Ја не знам да ли се ради о прикривању истине или о нечем другом, али ти људи по природи

посла, места министра Унутрашњих послова, начелника Ресора Државне безбедности и слично су морали много више да знају, што су на крају и писали у својим књигама, па се тако у тим књигама налазе искази сведока којих нема у судском предмету. Таква сведочења и таква сведочења су потврдили наводе оптужнице о моћи и спремности криминалне организације коју сачињавају криминалци из Земуна и припадници полиције, застрашујуће за једну државу. У убиству Премијера учествују високи официри полиције, или да будем јасан. До поновљеног атентата на Премијера је дошло од стране људи који су били познати полицији 24 часа након покушаја атента код Хале «Лимес». Атентат се десио као последица две радње, јаког напада обучене групе, крималне групе и никакве одбране осим телогранитеља тадашњег Премијера задужени за одбрану, не рачунајући телохранитеље, данас су напредовали. Нема никакве утврђене одговорности. Нема поступака у том смислу и ако се знало ко и шта спрема степен безбедности је још спуштен у односу на претходни период. Суштинско питање поред питања ко је ово дело урадио, а ја сам сигуран да су извршиоци делимично на оптуженичкој клупи, јесте, и шта је спречило полицију да обезбеди Премијера и ако су знали шта се спрема. Током претреса нисмо то сазнали. У акцији «Сабља» види се да способност након атентата није недостајала, нисмо сазнали током поступка ни ко је искључио камере у згради Владе, ни ко није обезбеђивао околне зграде а морао је, ни зашто Улемек никада није био на мерама прислушкивања телефона. Можда су били заузети са перманентним слушањем Ђинђићевог обезбеђења или новинара «Данас», нити ко је тај, нисмо сазнали ни ко је тај високи функционер који је тражио од сведока сарадника «Бухе» да не долази у Србију јер још није време. То питање је суд забранио. Сматрао сам да је то важно питање, јер ме, мислим да је мотив тог ко одлаже долазак у земљу круцијалног сведока, сведока сарадника свакако нешто што се на овом претресу морало објаснити. Није то једино питање које је забрањено а ја мислим из чијег одговора би били можда паметнији, или истина комплетнија. Нисмо сазнали ни ко врши притиске на министра Михајловића да се Спасојевић пусти из затвора, говорећи да је он бизнисмен а не човек који се бави отмицама. Препоруке које је добио како каже сведок сарадник «Буха» од Милета Новаковића да још није време да долази у Србију и Премијер Ђинђић је такође добијао сличне препоруке за своје потезе, да није време, добијао их је пред одлазак у Босну или за слично залагање, за решавање Косова. Подсетићу вас да су многи сведоци током 3 ипо године саслушања говорили о

угрожености Премијера од стране «Макине групе». Тада је подигнут степен обезбеђења, али ни тада није држави било довољно да се уозбиљи, да направи чврст апарат који би требао да заштити највише руководиоце. Да ли је покушај код Хале «Лимес» требало то да уради? Опет се враћам на питање, шта је спречило полицију да реагује, да обезбеди живот и тело највиших руководилаца у земљи. Одговарајући на то питање сведок Јовановић је рекао, недостатак људи, недостатак технике, недостатак стручности. Занимљиво је да се то све стиче 2 часа након убиства Премијера. Тужилац се у својој завршној речи осврнуо и на професионалност телохранитеља, ускративши нам одговор шта то њему није било познато о «Земунском клану» пре убиства Премијера и шта је њега спречило да акцију покрене на основу исказа сведока сарадника «Бухе» за живота Премијера и ако ми је лично познато да сем печата ништа друго није имао, ни просторију, ни средства, ни људе са којима би сарађивао. Он је имао једино јасне индиције за многа друга дела и за покушај атентата. Сматрам да је морао у периоду високе угрожености Премијера да покрене поступак против «Земунског клана» и на тај начин спречи ово што се десило. Наравно, не мислим ни једне секунде да је он крив за то што се десило, али су многе ствари у овом посутпку индикативне. Једна од њих су тромесечне провере за Специјалног тужиоца која је вршила иста служба којој је Владимир Вукосављевић, дотадашњи шеф обезбеђења Премијера поднео писмену оставку због угрожености Премијера. Тешко ми је поверовати да ни овде не постоји никаква индивидуална одговорност. На шта указује чињеница да не постоје никакви споредни поступци против људи који су омогућили да се атентат деси. Кораћева комисија таксативно набраја који су све преступи и пропусти који су претходили убиству Премијера, шта говори тај податак да те одговорности и поступака није било ни за време Живковићеве ни Коштунице Владе. Због свега изнетог сам мишљења да суд овде неће утврдити пуну истину на жалост, јер ње нема ни у оптужници. Хоћу само да скренем пажњу на део ствари који овај поступак прате, сматрајући да се оваквом оптужницом не доводи, не долази само до неоткривања пуне истине, већ се оваквом оптужницом долази и до прикривања пуне истине, што посебно пада на душу полицији, тужилаштву а бојим се пре свега политичарима и службама безбедности. Желим још да поменем да су овај поступак пратили разни притисци на сведоке који су дали исказ, али на исте те особе и пре него што су дали исказ и у овој згради суда и ван зграде суда и да су се поред неких на жалост угрожавања која су завршила смртним последицама, дешавала друга дешавања у односу на

сведоке, овде оштећеног Милана Веруловића и замислите, опет камере нису радиле. Значи сматрам да је сав тај притисак који је постојао на сведоке који су долазили а и на сведоке као што је сестра покојног Премијера која није ни била позвана указује на део учинилаца који су још на слободи а можда нису ни обухваћени оптужницом. У светлу свега изнетог и тврдњи министра Михајловића да ћемо истину сазнати кад се отворе досиеји тајних служби, интересантно ми је и питање зашто је неким страним државама после свих смена у правосуђу једино важно да сачувају у овој поступку. Рекао сам и с тим ћу завршити, сматрам да се изведеним радњама неспорно доказало да се ради о политичком убиству, сматрам потпуно неуверљивим тврдњу да је сама земунска криминална група имала политичке амбиције. Сматрам да су они само извршиоци у туђе име и за туђ рачун. Нисмо утврдили и зашто је, за чији рачун и нисмо утврдили и истину сазнали током овог главног претреса. Сигуран сам да су окривљени знали у чему учествују и хтели извршење овог дела и зато предлажем суду да окривљене огласи кривим и да им изрекне максималне казне затвора. Истичем одштетни захтев који ћемо презицирати у парничном поступку и тражимо трошкове кривичног поступка. Хвала Вам.

Председник већа: Да ли оштећени Веруловић има нешто да каже? Изволите.

Ошт. Милан Веруовић: Ја сам пре свега хтео да кажем да сам потпуно сагласан са свим што је рекао мој бранилац. Желео сам да искористим прилику и да укажем на све оно што ме пратило као сведока и оштећеног током ове протекле 4 године од 12. марта до дана данашњег. Многе ствари и околности сам указивао у свом сведочењу и овде на суду. Од самог почетка људи који су обезбеђивали покојног Премијера и са њим били до последњег дана и њихови искази су узимати са дозом сумње и на тај начин омогућивано је да се њиховим изјавама манипулише и да се у лошим интерпретацијама њихове изјаве, односно наше заједничке изјаве усмеравају онако како је то већ било негде написано, имам такав утисак. Конкретно говорим о томе да сам јуче седећи овде чуо од Специјалног тужиоца да сам ја у свом исказу, овде на суду био недовољно јасан и недовољно прецизан у односу на број пуцања који се догодио 12. марта на нас. Ја сам листајући записник са суда у коме сам 20. априла 2004. године дао исказ пред овим судом детаљно објаснио пре свега, пре свега сам детаљно објаснио контексте промене мог исказа у односу на исказ који сам дао

пред истражним судијом а потом сам објансио поновно шта се тог дана дешавало, односно да први пуцањ који је дошао био је пригушеног интензитета и да ме је асоцирао на нешто што је пало у згради Владе. Други пуцањ је дошао непосредно после њега, био је јаког интензитета и мене је погодио. Трећи после мало дужег временског интервала је био исто таквог интензитета и ударио је у зид зграде. То што сам изјавио тада, изјавио сам и 12. марта под апаратима у Ургентном центру бројним сведоцима. Један од тих сведока је и госпођа Ружица Ђинђић која ме је тог дана посетила у болници. До дана данашњег сам остао у ставу да треба да се држим истине и онога што се тог дана дешавало од почетка до краја, не улазећи у то шта ће и у ком правцу та истина да уради са оптужницом која је овако написана. Од самог почетка овог суђења покушавајући, покушана је дискредитација професионалности људи који су обезбеђивали покојног Премијера а самим тим покушано је да се покојном Премијеру стави на терет то што је био самовољан у одлучивању и одабиру свог обезбеђења, што није истина. Више сведока овде је говорило о томе а ја нећу сада понављати. Мислим да је све то било тенденциозно и да је било са намером дискредитације онога што је не знам из ког разлога није било протумачено и уважено у самом почетку, односно у истражном поступку, самом истражном поступку. Сам увиђај, овде смо чули од сведока који су испред полиције радили тај увиђај, од људи који су радили увиђај чули смо да је био урађен јако лоше, да су се многе ствари занемариле. Потпуно контра томе јуче смо добили тврдњу и уверавање да су страчњаци, експерти који нису ни били на лицу места а своје вештачење су дали потпуно сагласни у ставу да сви материјални докази и изведене радње у увиђајном поступку су изузетно урађене и да то неоспорно доводи до тога да је закључак свега што смо ми рекли обесмишљено. Мислио сам и очекивао сам да ћемо у току овог суђења доћи и до сазнања везаних за све оне околности које су се у току процеса отварале а које су претходиле догађају који се десио 12. марта. Очекивао сам да ћу сазнати због чега је наш степен безбедности био на минималном основу, због чега смо ми као одељење били нераспоређени као јединица неформирани, причамо о Одељењу јединици која је требала да се бави заштитом штићених личности која је у том тренутку када се десило, све што се десило није била формирана. Херпес о коме је јуче тужилац причао је истина, о њему сам говорио и ја указујући на другу околност, односно на то да смо под једним великим стресом свега онога што је претходило атентату радили сви, односно сви припадници обезбеђења радили 24 сата под

пуном паром, тражећи помоћ, непрестално тражећи помоћ од институција, односно МУП-а. Мислио сам да ћемо кроз овај суд доћи и тражићу одговорност, хијерархијску одговорност, доћи и до разлога који су довели до пропуста у обезбеђењу покојног Премијера који је констатован и у Комисији коју је организовала Влада. Остајем при свему овоме што је мој бранилац рекао. Тражим и захтевам да се учиниоци неоспорни овога дела осуде на најтеже затворске казне а да исто тако желим да се у наредном периоду или можда у неком другом поступку суд позабави управо овим пропустима и дешавањима који су довеле до тога да један клан, у овом случају земунски постане толико моћан да убије Премијера испред зграде Владе а да сви они који су били у обавези да то спрече су избегли своју одговорност преписујући је некоме другом. Хвала.

Председник већа: Добро. Хвала. Завршио је излагање своје завршне речи оштећени Милан Веруловић. Сада ћемо прећи на изношење завршних речи од стране бранилаца. Изволите

Адв. Срђа Поповић: Извињавам се морам да напустим претрес.

Председник већа: У реду. Главни претрес напушта пуномоћник породице оштећених, породице Ђинђић, адвокат Срђа Поповић уз дозволу председника већа. Изволите колега. За реч се јавио бранилац првооптуженог Милорада Улемека, адвокат Слободан Миливојевић. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Хвала лепо председниче. Ја сам јуче у два наврата када сам реаговао на завршну реч заменика Специјалног тужиоца изјавио и заиста тако мислим да сматрам да је завршна реч нешто што је заиста светиња. Под тим подразумевам наравно да завршна реч треба да поштује и анализу чињеничног стања, оцену правне квалификације и опсервације које свако од нас учесника овога поступка даје. Но, међутим нисам баш много изненађен, али сам заиста фрапиран да писац завршне речи учини такве дигресије, такве, такав арсенал атрибута и искористи током завршне речи да су они, да се оне не граниче само са увредљивошћу него и на крајње погрдан начин приказују и показују и мог браћеника, окривљеног Улемека и остале припаднике јединице који се налазе на овој оптуженичкој клупи. Етикетирајући као да су самозвани ратници, очигледно да писац

завршне речи није прочитао све оно што се догађало у последње време на подручју ове на жалост кржаве Србије, па онда при том такође прихефтајући атрибуте у смислу да су они наводно искрени патриоти и тако даље, опет да су лажни ратници и тако даље. Вероватно је и заменик Јавног тужиоца заборавио да је постојало Косово, да је постојала Босна, Хрватска а нарочито да је постојало бомбардовање а онда с друге стране један мали ситан детаљ и дигресија која ће наравно касније бити поменута у оној завршној речи коју сам сматрао да треба да је припремим за овај главни претрес а то је када се јавна безбедност разбежала са подручја Општине Прешево и Бујановац да је тада. Неко изгледа има муку неку.

Председник већа: Нисам чула, не знам шта је.

Адв. Слободан Миливојевић: Можда није добро нешто.

Председник већа: Ко ме?

Адв. Слободан Миливојевић: Па колеги, можда Даниловићу није добро. Можда му није добро па се чуо уздах.

Председник већа: Ко ме?

Адв. Слободан Миливојевић: Па Даниловићу, нешто није у реду.

Председник већа: Молим Вас. Опомињу се учесници у овом кривичном поступку да с пажњом дозволе да суд саслуша завршне речи и да до краја то на достојанствен начин урадимо. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Дакле тада у том пограничном појасу Бујановац – Прешево у време када мој брањеник, окривљени Улемек није био командант Јединице за специјалне операције њега је позвао покојни Премијер Др Зоран Ђинђић да заједно са одабраном екипом припадника Јединице за специјалне операције изврши задатак. Задатак је извршен, терористи су побегли са тог подручја. Дакле, довољан је само тај детаљ да укаже да све ово што, сви ови атрибути прљави, негативни који су употребљени пре тога на рачун припадника Јединице заиста не стоји. Можемо говорити о утврђеним доказима којима указују на одређене околности или на одређену личност, у

одређеном правцу али никако не на овај начин злоупотребљавајући генерално све оно што је Јединица учинила. С друге стране, заменик Специјалног тужиоца каже да је мој брањеник имао велику бојазан још у време када је вођен поступак Ибарске магистрале да ће бити ухапшен. То је време када он правда тај разлог, као разлог због чега је учињен протест или побуна или оружана побуна како то они зову, а отом потом, па је то био разлог што је између осталог Јединица за специјалне операције учинила протест. Ја само желим да подсетим, истина није било можда примерено повезивати одређене догађаје из неког другог предмета са догађајима у овом предмету, али ајде ако смо кренули том корелацијом желим само да напоменем то је новембар 2002. године, мој брањеник Легија је тада салушаван у својству сведока пред Окружним судом у Београду, ни један једини доказ, чак ни онај сведок за кога постоје докази да је од стране одређене екипе био потплаћен да терети Легију, чак ни тај сведок то није изрекао и све до акције «Сабља» он је имао статус сведока и у поновљеном поступку и тек у акцији «Сабља» када је бивши командант Јединице Маричић дао ону чувену изјаву пред полицијом, тек тада је мој брањеник оптужен за Ибарску магистралу. Значи тада када је био протест новембра 2002. године ама баш никаквог разлога није имао ни да размишља о томе да би евентуално био ухапшен. Надаље, заменик,

Председник већа: Јел сте то намерно погрешили 2002. новембар или 2001.?

Адв. Слободан Миливојевић: 2001. Извињавам се, грешка, а ово је већ било 2003. Није намерно било, наравно. Надаље, помиње заменик Специјалног тужиоца да је мој брањеник, мада ту морам да кажем опет неразумљиво ми је зашто, а опет с друге стране схватам, кад немаш никаквих других материјалних доказа ајде онда ћеш учинити од окривљеног нешто што је најпрљавије, дивље, прогласићеш га малте не последњом барабом па ћеш му прочитати све оно што је радио некада кад је нагазио можда и пешачки прелаз мимо пешачког прелаза или мимо ознаке којима је била дозвољена, па је утолико да не дужим, али заиста је било надугачко објашњење и анализа живота мог брањеника од стране овде присутног заменика Јавног тужиоца или писца завршне речи. Но, између осталог заменик Јавног тужиоца каже да је убиство Премијера и сам протест Јединице, а протест Јединице је учињен због бојазни мог брањеника да ће бити изручен Хагу а потом и убиство Премијера, па повезује на тај начин убиство Премијера,

протест са мојим брањеником. Ако је тачна теза како је изнео заменик Јавног тужиоца да је убиством Премијера на тај начин мој брањеник хтео да направи страх код оних који су хтели да га изруче Хагу, па то би онда било једино могуће ако би он учинио то убиство а онда потом јавно објавио да је он то сам урадио. Дакле једино под тим условима би могао да буде идентификован онај који је учинио убиство Премијера, што наравно не стоји нити се може у било ком контексту повезати са било каквом логиком. Даље заменик тужиоца каже да је још 1999. године, ја се извињавам, ја телеграмски саопштавам све оно што сам уочио током завршне речи заменика Специјалног тужиоца не желећи при том да се упуштам у заиста преобимно излагање и анализу коју је заменик тужиоца урадио и зато вадим само одређене секвенце које сматрам да су интересантне,

Председник већа: Ја Вас добро разумем да Ви сада реплицирате на завршну реч Јавног тужиоца.

Адв. Слободан Миливојевић: Па управо.

Председник већа: Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Заменик Специјалног тужиоца каже да постоје докази у списима па наводи и сведоке није битно да су мој брањеник окривљени Улемек и покојни Душан Спасојевић се знали још 1999. године и да су се виђали. То му је наводно рекао неко од сведока, да су се виђали у Шилеровој. Подсећам зграда, објекат у Шилеровој улици је направљен у другој половини 2001. године и то у време када се покојни Душан Спасојевић налазио у притвору у ЦЗ-у због кривичног поступка за отмице. Дакле, апсолутно је било немогуће да се пре 2001. године мој брањеник како то иначе ти сведоци наводе, које је иначе помињао заменик Специјалног тужиоца, да се налазе у згради у Шилеровој јер та зграда није постојала. Осим тога заменик тужиоца наводи као веома значајну чињеницу да је «Земунски клан» знатно ојачао и посебно апострофирао даље, «Земунски клан» запосео малте не сва подручја живота и политичког и криминалног и тако даље и полицијског, јел у смислу остварених комуникација које је имао и да се то догодило, дакле да је «Земунски клан» почео и дошао до врхунца јесен 2001. године, тада кад је био протест и да је управо, и сад то управо повезује са мојим брањеником окривљеним Улемекком, да је он био ту она личност која је повезивала «Земунски клан» са врхом

политичким и на тај начин наравно дала одређену улогу и снагу «Земунског клана» у нашем животу. Е сад пошто се заменик Јавног тужиоца позива на сведока Миленковића, позваћу се и ја. Иако наравно има много тога о чему је сведок Миленковић говорио о чему би могли можда три дана да расправљамо и водимо поступак а то је прича за неко друго време али између осталог сведок Миленковић каже, Чедо Јовановић је наредио пуштање Душана Спасојевића из притвора. То је било септембра 2001. године па и сем тога још каже, ја не знам како је он то урадио али је он то урадио. Е онда ја сада постављам питање да ли је то што је по речима заменика специјалног тужиоца «земунски клан» добио свој изузетно висок ниво и нагло ојачао чињеница што је Чедомир Јовановић извукао Душана Спасојевића из притвора или је у питању био протест. Одговор на то питање ћете ви свакако потражити. Има још неких ствари које, не неких, него има пуно ствари које заменик специјалног тужиоца поменуо у својој завршној речи, које мислим да нису уопште биле примерене ни овој завршној речи нити овом случају позивајући се на неправоснажне случајеве и из којих је извлачио одређене околности па овде у завршној речи користио као што су Ибарска магистрала, процес Стамболић, Драшковић итд. Недозвољено је то. Апсолутно недозвољено јер то нису правоснажно окончани поступци и то свакако ће узроковати одређене потезе или одређене радње које ћемо ми предузети у оквирима наравно законских овлашћења. Надаље набраја, на срећу председник је, не баш на почетку али ту негде при крају када је набрајао колико кривичних пријава против Душана Спасојевића поднето за која кривична дела итд. итд. прекинут је на срећу али очигледно да заменик специјалног тужиоца сад ту подмеће одређене информације да би се на тај начин приказао и Душан Спасојевић и Луковић Милета покојни Кум при чему не наводи оно што је неспорно а то је да је Душан Спасојевић био неосуђиван и да Душан Спасојевић није све до акције «Сабља» и да Душан Спасојевић није био оптужен за отмице пред Четвртим судом, то учињено тек десет дана пре самог суђења а након почетка акције «Сабља» и сасвим на крају, да не бих задржавао и узимао толико времена око виђења заменика специјалног тужиоца, не знам на који начин али заменик специјалног тужиоца тврди да је одбрана Улемека под тим себе подразумевам али није битно, нека буде одбрана, даје неистинито и на крајње малтене увредљив начин оквалификовала рад истражних органа тако што је одбрана тврдила да је изношена селекција вештака у Институту у Висбадену. То је апсолутно нетачно. Ја ћу наравно, довољно је само да навестим, а ви то имате у списима,

постоји поднесак који сам ја саставио и предао суду, пре него што је остварена конференцијска веза са вештацима из Висбадена, постоји писмени предлог на више страна о томе да треба обавити ново комисијско вештачење и реконструкција у коме сам искључиво и тада и у примедбама усменим на главном претресу рекао да је приликом другог вештачења а пре него што је обављена конференцијска веза од стране бившег председника овога већа Институту у Висбадену достављено селективно сугестивни докази и понављам то јесу сугестивни докази и селективни јер се примера ради Институту у Висбадену достављају само изјаве оних сведока који тврде да је било два метка. Примера ради да не говорим о свему осталоме што је било садржано иначе, и поднеска и предлога за ново вештачење. Дакле толико о истини. С друге стране да искористим право на реплику и на изјаве пуномоћника оштећеног, посебно пуномоћника породице покојног Зорана Ђинђића. Заиста без икаквих коментара оно што су они изнели у завршној речи то је садржина свега онога што су износили почев од акције «Сабља» па надаље преко ТВ «Б 92» и других јавних медија који су поштовалаци њихових речи. Утолико заиста никаквих коментара немам. Но, оно што је моје основно задужење, дужан сам наравно и ово да прокоментаришем, основно моје задужење је да извршим анализу чињеничног стања, правну оцену дела а пре свега анализу чињеничног стања и да дам некакве своје опсервације на ток поступка и све оно што је учињено током овог кривичног поступка.

Председник већа: Извињавам се. Да питамо заменика специјалног тужиоца да ли има он нешто да реплицира у односу на ово што је изнео бранилац првоокривљеног.

Заменик специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја бих реплику оставио на крају.

Председник већа: Добро. Хвала. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Мислим да је то добро зато што претпостављам да ће и мој брањеник нешто да дода. Поштоване даме и господо, право је сваког грађанина Србије да сазна ко је извршио злочин, ко је убио премијера ове државе покојног др Зорана Ђинђића али ако сте због тога дошли у ову судницу или пратите овај кривични поступак на било који други начин морам да вас разочарам јер сте у великој заблуди. У овом кривичном поступку нећете добити одговор на

питање ко је и како убио премијера наше државе. Када сам започео одбрану у овом предмету новинарима сам дао изјаву да ће ово бити српски «кенеди» случај. Показало се нажалост као исправним а моја предвиђања заснована су на догађајима који су започели још 12. марта 2003. године на дан када је премијер убијен па надаље све до окончања доказног поступка. Иницијатори овог кривичног поступка жестоку су се потрудили да за све ово време анатемису овде окривљене унапред прогласе пуковника Милорада Улемека и припаднике јединице за специјлане операције атентаторима како би их унапред прогласили кривима и означили као убице пок. др Зорана Ђинђића. У томе су им бездушну помогли нарочито ТВ «Б92» и још по неки јавни медији. Ово је било крајње неопходно како би се намерно или можда незналачки преусмерио и ток кривичног поступка а и јавно мњење са правих извршилаца и налогодаваца или можда жеља власти да прикрије сопствену неспособност и одговорност за једну од основних функција због којих постоји а то је безбедност сваког грађанина, безбедност земље а тиме наравно и безбедност премијера. Но, с друге стране по мени веома значајан разлог за оваквом медијском репрезентацијом свега онога што се дешава и морам заиста да поновим веома значајан разлог и за медијским перманентним анатемисањем мог браћеника и припадника ЈСО је Србија је постала економска картагина. Очигледно је неопходно прикривање тужног али реалног стања у коме се ова држава и овај народ и њихова поколења налазе. Распродато је све што је било вредно, производња је до те мере осакачена да се сада већ тиме бави и светска организација и управо перманентним медијским анатемисањем мог браћеника Улемека и припадника ЈСО свакодневним потенцирањем да су криминалци храни се овај народ да не би почео да размишља о суровој реалности о будућности свог порода. Нема свирепије тираније од оне која се спроводи под заштитом закона и у име правде још 1742 године изговорио је Монтескије. Нажалост ево 21 века, ево поново свирепе тираније коју бесумучно спроводи ТВ «Б92» уз обилату помоћ твораца званичне верзије и иницијатора овог поступка као и њихових сателита.

Председник већа: Ја бих вас замолила да не ширите много у односу на медије јер је њихов посао да извештавају а јавност ће ценити то. Изволите молим вас држите се само онога о чему ми овде расправљамо.

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче, ја ево завршавам, само још једну, али сам дужан и морам то да саопштим најискреније можда пре свега због себе а и због тога што се то перманентно чини да би се прикриле неке друге ствари које су веома значајне. Опростите.

Председник већа: Опмињем вас.

Адв. Слободан Миливојевић: Ако сматрате сувишним опростите. Истовремено се иницијатори овог поступка чинили све да јавно мњење грађана Србије и правосуђе поведу странпутицом или споредним путем како би били одведени што даље од истине. Да ли је то по задатку неке острвске приобалне или прекоокеанске агенције то је њихова ствар. Но, да кренемо од догађаја на дан 12. марта 2003. године. Тог дана као што сви знамо око 12,30 часова убијен је премијер владе Републике Србије пок. др Зоран Ђинђић. Веома је индикативно о чему ће касније бити више речи а истовремено неразумно након пар сати од убиства премијера преко средстава јавног информисања, електронских и штампаних медија објављена је потерница за лицима која су наводно наручиоци извршиоци атентата на премијера Ђинђића. Вама је добро познато ко су лица чије се фотографије налазе на потерници а између осталог и овде окривљени као и покојни Душан Спасојевић и Луковић Миле. Узгред буди речено али као скроман допринос потерници за пок. Душана Спасојевића је наведено да му је надимак Шиптар. Тај надимак никада пок. Душан Спасојевић није имао већ је то било створење те управо екипе званичне верзије, требало је створити амонизитет према Душану Спасојевићу, назвати га Шиптарем што је потврдио и сведок Миле Новаковић у својој изјави на главном претресу, само као кратка дигресија. Но, оно што заиста указује да су фотографије ових лица припремљене још раније а објављене пар сати након убиства премијера је неспорно утврђена чињеница током овог поступка да тог дана 12. марта 2003. године пре објављивања потернице органи унутрашњих послова нису ухапсили ниједно лице са потернице, дакле ни наручиоце, ни извршиоце, ни помагаче у извршењу атентата на премијера. Такође тог дана 12. марта 2003. године а ни касније нису саслушали ниједног сведока очевидца или било ког другог сведока који би указао и идентификовао лица која су наручила и извршила атентат на премијера Ђинђића. Осим тога, у току овог кривичног поступка саслушано је више руководиоца Секретаријата унутрашњих послова у Београду и УБПОК-а као и тадашњи министар полиције Душан Михајловић који је на главним

претресима 15. 3. и 4. 4. 2005. године када је између осталог изјавио да је полицијска истрага након атентата дошла до људи који су касније били на потерници и да без било каквих доказа да се знало, то су његове речи, да су то они. Дакле, односи се на 12. 3, дан када је издата потерница. Сви су недвосмислено потврдили да тог дана нису имали идентификовано било које лице у својству наручилаца или извршиоца атентата на премијера Ђинђића. Такође што је веома значајно ова лица припадници МУП-а су у својим изјавама потврдили да тог дана а ни наредног дана нису влади Републике Србије доставили било какав извештај о идентификацији атентатора. Карактеристична изјава сведока Милета Новаковића пуковника полиције тада у УБПОК-у који у својој изјави на главном претресу одржаном 6. јуна 2006. године тврди да су сва сазнања о наводним наручиоцима извршиоцима атентата добили тек десетак дана после атентата. Значи десетак дана после атентата и то од Миладина Сувајџића званог Ђура Мутави, овде сведока сарадника и окривљено Душана Крсмановића. Осим овога сведок Новаковић даље наводи да нису имали никакве доказе ко је убио премијера а између осталог да нису позвали браниоца на захтев окривљеног Звездана Јовановића јер су се бојали да ће бранилац наговорити Звездана Јовановића да се брани ћутањем. Е сада, како је онда када већ то сви ови сведоци и руководиоци МУП-а па и Душан Михајловић министар полиције тврде да нису знали ниједан податак о идентитету било ког лица ни десетак дана после 12. 3. тек онда од Сувајџића добијају податке, како је онда било могуће да се тог дана 12. 3. објави потерница са идентификованим лицима који су наручиоци, извршиоци и помагачи у атентату. Могуће само тако што се унапред припреми па се онда фабрикује потерница која наравно нема никаквог основа. Како је онда могла бити уопште сачињена и направљена потерница 12. 3. 2003. године када нису познати ни наручиоци ни извршиоци и не зна се ни ко је сачинио потерницу. Пазите, не зна се ни ко је сачинио потерницу. То током овог кривичног поступка нисмо могли да утврдимо. Нисмо могли из више разлога о чему ће касније бити речи. Покушавали смо током кривичног поступка и саслушања тадашњих високих политичких и других функционера да сазнамо истину о томе ко је сачинио и објавио потерницу али наравно нисмо добили дефинитиван одговор. Само се помиње да су приликом састанка тог дана били присутни «неки чланови владе» но при овоме ваља имати у виду да су управо неки чланови владе и блиски влади били најглатији гласноговорници потернице. Ви се добро сећате јер нису силазили са ТВ екрана. Такође не без значаја је и околност коју

смо утврдили током овог кривичног поступка а коју су нам потврдили сведоци везано за догађај код Хале Лимес. Дакле, тада током оперативног рада инспектора Секретаријата унутрашњих послова у Београду сведоцима којима је требало да изврше идентификацију и препознавање лица која су наводно учествовала у покушају атентата према казивању инспектора који је прибављао податке информативним изјавама добио је коверат, дакле инспектор је добио коверат у коме се налазило двадесетак фотографија од којих је једна фотографија старијег човека а све остале фотографије млађих људи које су касније означене као припадници «земунског клана». Напомињем да је отприлике две недеље пре самог атентата. То је након догађаја код хале «Лимес». Сведок инспектор Раде Стевановић на главном претресу 14. септембра 2004. године изјављује, цитирам «релативно брзо одма тих дана ми смо више пута то радили говорећи о фотографијама и препознавању, покушавали смо са људима да видимо могу ли се сетити неких битних детаља који би нам помогли тако да смо презентирали одмах, сада не могу да се сетим да ли је 21, 22 или 23, значи релативно брзо, то су била виша лица, Миладин Сувајцић, браћа Симовић и друга лица зато што се ради о лицима из криминогене средине која су позната по ранијем вршењу кривичних дела. То су нам господине дали фотографије наше непосредне старешине. Затим, на питање да ли су то Божић и Поповић, сведок Стевановић одговара одговором да а на питање да ли су имали контакт са лицима препознатим као Сувајцић одговара не, ја колико знам не. Веома битно због каснијег догађаја и следа контраста и јасноће фотографије која је објављена на потерници од првог дана па надаље у односу на лице које се зове Сувајцић Миладин. Сведок Златановић Драган такође на главном претресу 14. септембра 2004. године изјављује: колико се сећам за све фотографије које смо добили од наших претпостављених старешина који су нас упутили на задатак од њих смо добили коверту са двадесетак и више фотографија. Не знам ко је старешина од кога смо добили фотографије али мислим да је то начелник Другог одељења Поповић Милан. Не могу поименично да кажем о којим се све лицима ради осим браће Симовића, Багзија, Миленковић Дејана и четири, пет фотографија лица која су позната служби. На једној од фотографија сам препознао у том снопу је био господин Улемек и колико се сећам Милисављевић. Сведок Поповић Милан, начелник на главном претресу 6. јула 2006. године на постављено питање да ли му је познато да су његови подређени носили сет фотографија на терет у циљу показивања одговара: не могу тачно детаљно да вам кажем и то децидирано, нисам

сигуран, а на питање да ли има информацију да се Улемекова фотографија налази у збирци његовог оделења, одговорио је немам информацију, то је начелник СУП-а, а колико ми се чини пошто сам ја те фотографије много пута гледао, пошто сам неке албуме и правио да ваша фотографија је била ту. То је на питање окривљеног Улемека. Није могао да добије од мене инспектор Стевановић, јер ја нисам био ту. Потом инспектор Бранко Божић на главном претресу од 6. јула 2006. године изјављује: Колико је мени познато ја нисам те фотографије видео, али моји радници су добили фотографије горе у начелству. Значи то је дато радницима који су носили фотографије и они су њима и враћали те фотографије. То се није задржавало уопште код мене нити сам ја и једног момента имао те фотографије. И на крају сведок Љубинко Јаховић на главном претресу 15. септембра 2004. године, јел имамо неки, можда по куларима разговоре или ће колега Даниловић да престане да разговара за време док ја дајем завршну реч.

Председник већа: Опомиње се пуномоћник оштећених Рајко Даниловић да гласно не говори док бранилац оптуженог излаже своју завршну реч. Изволите наставите.

Адв. Слободан Миливојевић: И на крају сведок Љубинко Јаховић на главном претресу од 15. септембра 2004. године је изјавио да је видео фотографије које су показиване, те да је видео Миленковића и Опачића а да су фото-робот добили након атентата да покажу продавцу. Зашто сам цитирао све изјаве ових инспектора везане за фотографије, врло је значајно. То све све дакле дешава 2 недеље пре атентата, то се дешава у време догађаја код Хале «Лимес» па обзиром да је ковертирано 20 фотографија у коверти у којима се налазе мој браћеник, окривљени Улемек и остали који су припадници такозваног «Земунског клана» очигледно је да све ово, да је све ово припремано још раније, да је неко ко је припремао атентат на Премијера Ђинђића унапред припремио и листу атентатора «на основу које је 12. марта 2003. године и формирана, сачињена и објављена потерница за наводно идентификованим лицима који су наручили, извршили и помагали у извршењу атентата. И за време док су гласноговорници уверавали народ да су атентатори лица са потернице, оперативни радници Унутрашњих послова су «прибављали доказе да би поткрепили њихове тврдње». А како су прибављани докази? Подсећам, сви докази на којима се заснива оптужница под којим пре свега подразумевам изјаве појединих окривљених као и изјаве сведока сарадника, прикупљени су

у време акције «Сабља». Шта је красило учеснике акције «Сабља»? Сувремација силе, жучи и неограничене власти. Е, а који су то докази који су припремани од стран оперативних служби у време акције «Сабља». Пре свега штекови. На основу изјава сведока сарадника произилази да је Душан Спасојевић затражио пре свега од сведока сарадника Сувајџић Миладина да обезбеди двадесетак станова које су користили он, покојни Миле Луковић звани «Кум» и нека лица из оптужнице, као и сведоци сарадници и Сувајџић Миладин, Миленковић Дејан и тако даље. Такође је неспорно утврђено да је Душан Спасојевић био у великом страху да ће бити убијен или ухапшен пре свега због обрачуна са Љубишом Бухом «Чуметом» путем средстава информисања и на други начин, при чему је посебно имао у виду и да је Љубиша Буха према изјавама сведока и других био повезан са полицијом и неким функционерима из војске. Страх код Душана Спасојевића је био тим пре још већи када је најављен почетак рада институција за борбу против организованог криминала. Тај страх од хапшења или евентуалне ликвидације је навео Душана Спасојевића да затражи посебне станове такозване «штекове» и да их често мења, што је доказано током овог кривичног поступка и то је једини, и словима једини разлог због чега су ови станови коришћени. Поставља се логично питање шта би то покојни Душан Спасојевић добио или спречио убиством Премијера. Спровођење функционисања институција за борбу против организованог криминала не би било спречено убиством Премијера, јер Премијер иначе и није био овлашћен нити је био задужен за било који сегмент у функционисању овог система. Између осталог напомињем у стану број 10 за кога оптужница тврди да је оптужени Улемек користио наводно је пронађен само један траг отиска прстију. Како је могуће да се пронађе само један траг отиска прстију папиларних линија ако је он сам, мој браћеник Улемек користио тај стан који је велике површине а наводно не постоји ни један други траг на покретним или непокретним стварима. Ваљда је требало пронаћи још неке трагове папиларних линија, но очигледно је да их није било а када је одбрана предложила да се достави од стране Секретаријата унутрашњих послова све оно што се код њих налази а не у суду као корпарадиликти отисци који су узети нама је то, тај предлог ускраћен и није нам дозвољен. Супротно осталим сведоцима сарадницима сведок Миленковић Дејан «Багзи» тврди да су стан број 10 користили покојни Спасојевић и сви из такозваног «Земунског клана» и управо у том стану правили све договоре при чему тврди да оптужени Улемек није био присутан тим договорима. Индикативно је

зашто не знам, али суд је одбио предлог одбране који сам малопре поменуо да се од СУП-а Београд прибаве сви отисци који су у било ком стану пронађени како би утврдили и проверили и порекло и квалитет тих отисака, утврдили идентитет тих отисака одакле су, где су нађени и тако даље, јер имајући у виду све оно касније нама је као одбрани указивало да тај оперативни рад је коришћен само зато да би се ова оптужница што више потковала. Онда је потом као доказ урађен и увиђај, опет све то у време акције «Сабља». Увиђајна екипа Секретаријата унутрашњих послова у Београду према изјави оперативног инспектора стигла је на место догађаја од прилике сат ипо времена после убиства Премијера. Понављам сат ипо времена после убиства Премијера стиже увиђајна екипа која иначе по редовном току ствари треба да стигне најбржим могућим путем и што хитније и што иначе те увиђајне екипе редовно чине, па и код најобичнијих убистава или саобраћајки а немоли када је у питању убиство Премијера. Но, ни та чињеница дефинитивно није утврђена јер су се сведоци у многоме контрадикторно изјашњавали један према другом. Кома је било потребно ово време, ових сат ипо времена осим онима који су били задужени да уклоне или подметну наводне трагове. Ја молим режију да прикаже снимак ТВ «Б 92» на жалост очигледно да су они једини имали тамо приступ, али зашто то нека буде предмет другог поступка.

Председник већа: Председник већа моли режију да се прикаже снимак Телевизије «Б 92» од 12. марта 2003. године а који је предложио бранилац првооптуженог Милорада Улемека и који смо припремили на његов предлог, пошто му је потребан за даље излагање своје завршне речи.

Адв. Слободан Миливојевић: Тако је. Ја вас молим пре него што почне емитовање, а и уочићете...

Председник већа: Сачекајте мало.

Адв. Слободан Миливојевић: Па, хтео сам управо да кажем нешто пре него што почне емитовање.

Председник већа: Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Молим да обратите пажњу на флукуацију људи, путничких возила испред улаза број 5 на згради

Владе Републике Србије на месту где је убијен Премијер, на прозор који се налази на згради у улици Адмирала Гепрата и на жардињеру која се налази са леве стране улазних врата број 5.

Председник већа: Почните са емитовањем снимка.

Адв. Слободан Миливојевић: Обратите пажњу на сам улаз испред жардињере не постоји стаза која ће се касније појавити.

Председник већа: Можете да наставите.

Адв. Слободан Миливојевић: Ја ћу замолити режију да прикаже истовремено и видео снимак који је направљен од стране увиђајне екипе па ћу онда прокоментарисати све јер мислим да се укомпонује и једно и друго.

Председник већа: Налаже се режији да пусти видео снимак увиђаја испред зграде Владе Републике Србије 12.3.2003. године.

Адв. Слободан Миливојевић: Учили сте вероватно отворени прозор на коме није било ћебета, а сада се већ појављује нешто друго. О том потом.

Председник већа: Хоћете да прецизирате то на ком се то видео материјалу примећује, да направите разлику?

Адв. Слободан Миливојевић: Управо на видео материјалу екипе са увиђаја који се сада приказује.

Председник већа: Констатујемо да се види ћебе је ли тако?

Адв. Слободан Миливојевић: Али на почетку не. Него тек се намешта ћебе.

Председник већа: Немојте објашњавати, свако ће добити своју завршну реч.

Адв. Слободан Миливојевић: Само бих замолио мало да се врати назад да прикаже жардињеру која се налази са леве стране и то би било од прилике то.

Председник већа: Не траг 9, него жардињеру.

Адв. Слободан Миливојевић: Само обратите пажњу молим вас на овај траг крви који се налази на жардињери. Сада можемо да идемо даље. Трагови су као што видите обележени.

Председник већа: Је ли довољно за сада?

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче, ја сам желео само још да се прикаже долазак истражног судије и тужиоца и то да се заустави.

Председник већа: Добро. Вратите се на приказивање.

Адв. Слободан Миливојевић: Не. То је после. То је после овога.

Председник већа: Мало брже само молим вас убрзајте.

Адв. Слободан Миливојевић: Ја се извињавам али шта да радимо такав ми је задатак.

Председник већа: Можемо да се вратимо назад.

Адв. Слободан Миливојевић: То је касније.

Председник већа: Сада овде негде треба да се види истражни судија и заменик тужиоца.

Адв. Слободан Миливојевић: У црвеном капуту тужилац.

Председник већа: Вратите се на снимак испред зграде Владе Републике Србије. Хоћете ли да наставите излагање можемо и у нејавном делу да гледамо.

Адв. Слободан Миливојевић: Можемо председниче. Ја сам управо хтео да предложим и ја ћу наставити излагање ако можемо замолити режију када буде пронашла, то је одмах после оних трагова на самом улазу број 5, прилазе истражни судија и заменик тужиоца па

нека пронађу. Ја могу наставити излагање, није никакав проблем. Ево сада се уочава и стаза која није постојала.

Председник већа: Испред улаза вратите. Молим вас да прекинете сада са емитовањем па у тренутку када на видео снимку се види долазак истражног судије и заменика Јавног тужиоца уз помоћ стручног сарадника суда наставићемо са емитовањем тог дела видео записа, а бранилац првооптуженог наставља излагање. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Хвала лепо председниче. Дакле, ми смо из ова два снимка могли да утврдимо неке чињенице које су за одбрану неспорне, а неспорно је утолико што чине спорним све трагове који су затечени на лицу места. Видели смо дакле да је након што је Премијер однет са лица места на самом улазу број 5, било небројано људи, који су се шетали, улазили, излазили из улаза број 5, да су путничка возила долазила и одлазила, што указује да је касније лоцирање и фиксирање трагова на лицу места апсолутно невалидно јер је због превелике флукуације људи изазвано померање трагова. У једном тренутку сам уочио иначе и али и зависно из ког угла је гледано, не бих желео да будем претенциозан да сам дефинитивно то видео, али ми се чини да су обе жардињере биле лево од самог улаза зграде број 5, на почетку, а након тога када је започео увиђај да су размештене на десну страну од улаза зграде број 5 и на лево. Битно и због оних трагова крви који су...

Председник већа: Молим да престанете са приказивањем видео записа осим дела испред улаза у зграду Владе Србије број 5 у тренутку када наилази истражни судија.

Адв. Слободан Миливојевић: Управо сада.

Председник већа: Молим вас вратите сада видео снимак на овај део улаза испред зграде Владе Србије, улаза број 5. Констатујемо да препознајемо истражног судију.

Адв. Слободан Миливојевић: И заменика тужиоца, само мало десно. Нека пусте још па ће се видети снимак. Мало пре је био и то врло уочљиво, али можемо констатовати да су ту присутни у црвеном капуту заменик Јавног тужиоца и у драп капуту истражни судија

Александар Чолић и то се све догађа након извршеног лоцирања и фиксирања свих трагова. Можемо да идемо даље.

Председник већа: Прекините са емитовањем видео записа. Настављамо са слушањем излагања завршне речи браниоца оптуженог Улемека.

Адв. Слободан Миливојевић: И ево управо смо сада уочили да је истражни судија са замеником Јавног тужиоца који је тог дана био дежуран дошао тек након што је започето лоцирање и фиксирање трагова и готово довршено уз напомену да истражни судија према сопственој изјави није обавештен од стране органа унутрашњих послова о убиству Премијера Ћинђића и није позван што је иначе обавеза органа унутрашњих послова већ је за овај догађај сазнао преко јавних медија и самоиницијативно се упутио на лице места. Веома изненађујуће и индикативно и но у осталом да оставимо на тему размишљања зашто је то било тако, али у оквиру контекста свих збивања око овог предмета и на почетку и у средини и на крају, очигледно да и ово даје своју индицију. Но, даје и неке друге последице обзиром на чињеницу да истражни судија није издао наредбу за обављање увиђаја, а тиме и лоцирање и фиксирање трагова, да је ово започето и готово довршено пре доласка истражног судије, све радње које су предузете током увиђаја су извршене противзаконито. Напомињем при овоме значајну чињеницу која је већ раније изнета да је увиђајна екипа изашла сат и по времена после критичног догађаја и да је наводно увиђајна екипа била послата на Ургентни центар да обиђе Премијера, што произилази из изјава сведока. Ко је то склањао увиђајну екипу, ко је шта радио у међувремену, на који начин је дошло до таквих пропуста или намерно учињених да се не обезбеди лице места, да се лоцирају и фиксирају трагови пре доласка истражног судије, да се то све чини без обавештења истражног судије, као да је истражни судија у свемиру, а не налази се на стотинак метара од самог критичног догађаја, то знају само они који су желели да на овај начин овај увиђај обаве. Веома је карактеристичан детаљ такође о чему ће касније бити више речи о проналаску две чауре од стране оперативног инспектора увиђајне екипе. Наиме, инспектор Стојковић Бојан тврди да су две чауре пронађене на крову помоћне зграде у улици Адмирала Гепрата до 20,00 часова, док инспектор Николић Александар тврди да чауре нису пронађене до 20,00 часова када је он напустио место догађаја.

Међутим, сведок Данило Копривица шеф обезбеђења зграде Владе тврди да је након десетак минута од убиства Премијера отишао у зграду у улици Адмирала Гепрата, да је затекао полицајце у објекту и у згради и да су му тада полицајци рекли цитирам: значи они су рекли «ево две чауре на крову». Како је могуће да те две чауре које су виђене пре доласка сведока Копривице на само десетак минута после убиства Премијера одједном под наводницима нестану, па буду пронађене тек увече. Једино логично објашњење је да су те две чауре прерано постављене на кров, те да је неко од лица која су непосредно и директно учествовала у монтирању доказа уочио да је ово заиста прерано и да је потребно време да би се уклонили или додали још неки трагови због чега ето те две чауре одједном несташе. Ви сте учили такође приликом приказивања овог видео снимка и прозор у згради број 55, просторији број 55 у улици Адмирала Гепрата на коме се на почетку, нека буде само према виђењу браниоца, али мислим да су и остали могли да се увере на почетку се види отворени прозор без ћебета, а онда одједном постављено ћебе. И то поставља нечија рука ћебе. Са постављањем још и ове две чауре добијамо мало сликовитије решење за овај по мени постављени проблем, а одговор на то питање знају они који су то радили. Како је и како се после тога одједном нашло ћебе које је на каснијим фотографијама премештено са леве на десну страну, које је то лице које се на видео снимку и на фотографијама види кроз један део отвореног прозора, можемо само претпоставити. То је лице које је било дужно да подметне ћебе и потврди званичну верзију. Све ово о чему сам малопре говорио потврђују следећи сведоци: сведок Стојановић Радивоје инспектор, на главном претресу 11.1.2007. године цитирам, изјављује: «Долазили су разни полицајци које ја не познајем. Био је да кажем благи метеж», говори се о стању на улазу зграде Владе, улаз број 5. «Бранислав Лечић је дошао пешице, прошао је кроз само лице места. Упозорио сам га. Позвао сам још једног полицајца који је и мени био најближи униформисан, поставио га где да стоји и да забрани улаз свим осталима док не буде дошао дежурни истражни судија и Јавни тужилац. Дошао је касније и судија Александар Чолић ја мислим и госпођа која је била заменик тужиоца. Чак су и они коментарисали да не могу да уђу у зграду Владе. Ја сам већ започео обележавање док судија још није био на лицу места». То изјављује оперативни инспектор увиђајни инспектор Стојановић Радивоје. А на питање да ли је обавестио старешине да не може да обезбеди да се увиђај уради како треба, одговара «Јесам.». «Ја сам информацију добио после 13,00 часова, а у

канцеларију је дошао Мрвић Бранислав и каже да хитно кренем са њим. Прво смо отишли до Ургентног центра». Зашто? Мало пре сам већ поставио питање. Одговоре ћемо потражити ваљда неком другом приликом. Сведок Копривица Данило на главном претресу 8. септембра 2004. године изјављује: «Значи једино што сам сазнао, то сам сазнао наводно са којег је прозора пуцано из Гепратове улице», иако је претходно говорио да је добио обавештење од Саше да је пуцано из правца Бирчанинове улице и да су ту као нађене две чауре. Полицајци су већ били горе у згради, значи они су рекли ево две чауре на крову. Значи на крову. Значи увиђајна екипа је дошла са истражним судијом и са тужиоцем касније». То је изјава коју сам цитирао Копривица Данила. Сведок Петровић Зоран на главном претресу 1. новембра 2004. године на питање када је дошла увиђајна екипа одговара: «Па, 15 – 20 минута». Зашто је било потребна ова разлика? Па зато што је сведок Стојановић Радивоје који је оперативац, који је шеф увиђајне екипе односно био шеф увиђајне екипе за лоцирање и фиксирање трагова испред улаза број 5, тако постављен од стране свог надређеног шефа рекао да је било сат и по времена. Е сада то треба исправити, јер је врло како сам већ мало пре и раније напоменуо, врло индикативно да увиђајна екипа долази сат и по времена после критичног догађаја. Сведок Вујадиновић Влајко на главном претресу 12. децембра 2004. године каже, «Па после сам видео када су рађени увиђаји, када је рађена реконструкција», а на питање везано за 12. март и увиђај, одговара: «Па рецимо да је било пола сата или 40 минута док су дошли из Градског СУП-а двојица криминалистичких инспектора и криминалистички техничар». Веома индикативно да помиње реконструкцију. Та реконструкција никада није рађена. Сведок Мирослав Гарић, на главном претресу 13. јануара 2005. године говори: «Значи тог дана нисам имао контакт са истражним органима». Иако је инспектор и треба да има. «Већ значи касније после неких недељу дана када се радила реконструкција догађаја. Обавестио ме је мој шеф Данило Копривица да је реконструкција тог дана» и тако даље. Записник о таквој реконструкцији верујте ми ја нисам видео. А записник о реконструкцији је строго формалан и зна се шта треба да садржи и зна се ко би требало да буде присутан тој реконструкцији. Сведок Мијатовић Дејан на главном претресу 12. јануара 2007. године говори: «Ми смо почели да оне затечене трагове обележавамо. Онда је дошао колега инспектор Радивоје Стојановић, пришао судији, значи а већ смо почели да обележавамо трагове, нешто је разговарао са њим, а онда смо ми наставили, тј. Радивоје је наставио да фиксира те трагове

који су затечени на лицу места. Ја вам кажем да је било доста ових лица у цивилу, кажем вам била је велика фреквенција људи.» Надаље, сведок Радован Китић, иначе такође инспектор, увиђајни, на главном претресу 15. јануара 2007. године каже: «Било је много оних који су улазили у ту просторију. Мисли се на просторију број 55, у улици Адмирала Гепрата. Ја претпостављам само полиција, можда и неко други. Али ја мислим да је можда једно сат и по до два од оног тренутка када је Ненад Петровић отишао, дошао заменик начелника, а на питање да ли је видео истражног судију или заменика Јавног тужиоца одговара, мислим када сам наишао да није био. Значи 13. су дошли Немци, 14. смо ми били са њима, е тада сам уочио опушке. Веома интересантно сведочење везано за опушке о чему ће нешто касније бити речи јер се појављују три различита термина везани за проналазак опушака у просторији број 55. На крају, а имајући у виду овакве изјаве инспектора који су вршили увиђај, прибављали, лоцирали и фиксирани трагове, имајући у виду и време када је дошао истражни судија, одбрана сматра због тога је и предложила да се сви ти докази који су на тај начин прибављени издвоје из списка јер нису прибављени у складу са Законом о кривичном поступку. То је с једне стране. Али оно што је веома важно, важно је зашто је дошло до померања тих трагова, зашто нисмо могли да имамо правне фиксиране трагове да би могли да добијемо одговор на питање на који начин и из ког правца је пуцано када је убијен покојни Премијер. Због одбијања предлога на главним претресима дана 20. и 22. марта 2007. године да се саслушају истражни судија Александар Чолић и Бранислав Пантелић везано за оне друге истражне радње, око проналаска пушке «Хеклер и Кох» и оне друге малокалибарске пушке која је пронађена у торби, нису у потпуности расветљени ови догађаји, нити се може веровати и верификовати валидност лоцираних и фиксираних трагова. Следећи доказ на којем се заснива оптужница је вештачење које је обавио Институт у Висбадену. Вештачење које је обавио Институт за криминолошку технику из Висбадена је обављено противно одредбама Законика о кривичном поступку. Вештачење је поверено Институту у Висбадену од стране под наводницима Београдске полиције. Дакле, нема назнаке ни имена ни презимена ни фирме како се зове, како то иначе наводе представници Института. Мада ни у једном писменом доказу који се налази у овим списима нисмо могли утврдити која је то служба београдске полиције издала наредбу и затражила вештачење, нити нам је конкретан одговор на ово питање могао дати представник Института. На овај начин повређена је одредба члана 238 став 3 и члана

114 Законика о кривичном поступку. Истог дана одмах након критичног догађаја приступио је истражни судија што се могло видети и из видео снимка, а и записника који је касније истражни судија сачинио, ради обављања увиђаја. Па, дакле, тада у том тренутку једино овлашћење за издавање наредбе за вештачење и поверавање сталном судском вештаку или стручној установи имао је истражни судија на основу члана 238 став 3 и члана 114 Законика о кривичном поступку. Но, ни у једном, ни у другом случају нису постојали разлози, ни основ да се вештачење повери страниј установи, јер ова држава, а нарочито Београд има велики број вештака и стручних установа одговарајућег профила. Управо из овако противзаконитог рада органа унутрашњих послова добили смо апсолутно непотпун и једносмеран извештај Института. Први извештај Института према званичним саопштењима представника Института је сачињен на основу, опростите, то је вештачење, усмених информација београдске полиције, понављам усмених информација београдске полиције од којих су неке и погрешне. На пример, место стајања стајне тачке погођених и пок. Ђинђића и хвала Богу овде оштећеног Веруовића. Даље, та стајна тачка никада није утврђена нити је дата од стране београдске полиције. Само су понављам усмена информација београдске полиције послужиле Институту који је врло угледан да сачини онакав налаз какав је сачинио, али истовремено желим да кажем није Институт у Висбадену крив због тога што је то тако, него зато што онолико колико му се меса понуди, таква ће пита бити. А ово што су они понудили то није било ни за шта. Даље, шта је достављено Институту. Они фиксирани трагови и фотографије београдске полиције и једна чаура. Пазите, њима је то достављено након што су пронађене обе чауре истог дана 12.3. И сада да ли је пронађено до 8 сати или после 8 сати увече, да ли је у складу са оним видео снимком и оним рефлекторима када су скидали оне трске, или тачно оно што Жарко Копривица каже после 10-так минута, апсолутно неважно, али пронађене су обе чауре. Е, сада се поставља питање што је Институту у Висбадену након тога достављена само једна чаура. Е, па то би требало вероватно онај ко је доставио све ово што је доставио Институту он би требао да да одговор, а ми никако да уђемо у трагове и никако да идентификујемо која су та лица која су сервирала и ковертирала 20 фотографија око Лимеса, која су та лица која су ставила потом ћемо видети у касу и цртао одређене доказе, које је то лице које је послало налог и издало наредбу Институту у Висбадену да вештачи овај предмет. То нисмо могли да утврдимо. Зашто? Не знам, вероватно они који су били иницијатори, творци и

пратиоци овог поступка од почетка до краја и вероватно они знају зашто је то тако. Други извештај Института сачињен је на основу налаза и мишљења вештака др. Дуњића и Милана Куњадића. Нећу да коментаришем вештачење др. Дуњића и Куњадића јер мислим заиста да је толико усмерено и да је по домаћем задатку урађено, да би илузорно било у овом тренутку тумачити. И друго, оно што сам на неки начин већ прокоментарисао на почетку када сам давао реплику, писао завршну реч Специјалног тужиоца, на основу дакле други извештај сачињен је на основу селективно и сугестивно издвојених извештаја и изјава сведока који су потврђивали само постојање два лица, и положај тела пок. Ђинђића како то представља др. Дуњић без анализе извештаја и изјава сведока који су тврдили да су испалена три лица и да се тело пок. Ђинђића налазило у супротном положају у односу на положај како је то означио др. Дуњић. И на крају веома, веома индикативно Институту из Висбадена нису достављени сви трагови и материјални докази. Па на пример, овом Институту нису достављени друга чаура, одећа пок. Ђинђића, чарапе, панталоне, ципеле, кравата са оштећењима и траговима оштећеног Милана Веруовића, фотографије са обдукције пок. Ђинђића, штака коју је користио пок. Ђинђић и која је оштећена, хидраулични уређај за аутоматско отварање и затварање врата на улазу број 5, како би се утврдила снага отпора уређаја на снагу силе и масе тела пок. Ђинђића, како је то тврдио др. Дуњић, на крају лоцирање и фиксирање трагова извршеног након дуготрајне за овакав догађај флукуације људи и путничких возила како смо могли то да утврдимо прегледом ових видео снимака. И опет крајње индикативно да су представници Института из Висбадена на позив београдске полиције били у Београду и то 13. и 14. марта 2003. године, дан и два после самог атентата, при чему су обишли и место догађаја тако рећи извршили увиђај, а да се при том чак нису ни информисали да ли су лоцирани и узорковани сви трагови, као на пример траг крви на жардињери и два трага крви обележених са А и Б, иако су већ тада постојале и две чауре, и ћебе, и штака и други материјални докази, ништа од свега нису преузели, већ су касније од београдске полиције добијали онолико колико је то неке одговарало. Следећи оперативно прикупљени доказ у време акције «Сабља» је пушка. Оптужницом се ставља на терет између осталог окр. Звездану Јовановићу да је из пушке марке «Хеклер Кох» извршио убиство пок. Премијера др. Зорана Ђинђића. Такође да му је ову како то оптужница каже снајперску пушку набавио мој браћеник окр. Милорад Улемек и то из магацина Јединице за специјалне

операције. Током овог кривичног поступка на основу писмених доказа неспорно је утврђено да у магацину Јединице за специјалне операције недостаје само једна пушка и то као неисправна предата Бујошевић Ненаду припаднику Јединице за специјалне операције још 1999. године. Дакле, ова пушка никада од 1999. године па до данас није била у магацину ЈСО. Мислим на пушку која је предмет и корпора деликти у овом кривичном поступку. Такође, током поступка је неспорно утврђено на основу изјава сведока Цвјетиновића то је иначе оружар, бивши оружар из Јединице за специјалне операције, али и на основу писмених доказа, да, ја се извињавам само на тренутак, али нешто ми овде није било јасно компјутерски није добро урађено, ласерски мерач даљине «Лајка» није одузет од окр. Звездана Јовановића, већ преузет 20. марта из магацина ЈСО-а. 20. марта 2003. године из магацина Јединице за специјалне операције. Др. Зоран Ћинђић је на жалост убијен 12. марта. Овај ласерски мерач је одузет 7 дана после овог догађаја и да не бих даље на ту тему анализирао, у убеђењу да ће наравно и колега Вукасовић много више обратити пажње на ову значајну околност, само сам је напоменуо као чињеницу да је и према записнику о увиђају који је сачинио истражни судија Бранислав Пантелић када је позван у близини хале Лимес, на делу пољане где се налази отпад, те да му је од стране инспектора СУП-а показана црна торба за коју му је како то стоји у извештају истражног судије речено да је пронађена дакле истражном судији је речено да је пронађена затрпана грађевинским материјалом, а коју је пре мог доласка одтрпана. Врло поштено и честито истражни судија констатује стање на терену. Значи они су њега обавестили да су они то пронашли, па су пронашли па је онда наводно она одтрпана пре него што је он дошао. И сада у тој торби су се налазили снајперска пушка «Хеклер и Кох» и једна аутоматска пушка «ЦЗ 7,62». Да напоменем постојали су и трагови црвених мрља налик на крв, па је истражни судија дао налог да се узму трагови папиларних линија са оба оружја. Наравно, трагови крви су уништени. По траговима папиларних линија није могао бити идентификован Звездан Јовановић, а околност да су оперативни инспектори наводно пронашли пушку на месту како то описује истражни судија, пре него што је дошао иначе истражни судија, указује да је и ова радња радња увиђаја проналажења трагова обављена без наредбе и присуства истражног судије па се тиме ова радња мора сматрати незаконитом у смислу одредаба Законика о кривичном поступку. Надаље, желим да укажем и на сведочења која су у крајњој линији контрадикторна, да упозорим на најблажу могућу варијанту.

Сведок Шаре Ненад на главним претресима 13. септембра 2004. године и 23. фебруара 2007. године када је изјавио између осталог да је мој брањеник окр. Улемек набавио пушку јуна 2002. године и да је она стајала у кући. У склопу ових претходно већ изнетих чињеница и околности да постоји само једна пушка која је изузета из магацина ЈСО и која се налази код Бујошевић Ненада ова изјава је очигледно указује да су монтиране и да су припремљене тако да би се мом брањенику окр. Улемеку гурнуо «Хеклер и Кох» у руке. Тако сведок Шаре тврди да је мој брањеник набавио ту пушку 2002. године и да је она стајала у кући. Супротно изјави сведока Шаре Ненада говоре сведоци Вукашиновић Вукашин и Никић Лазар који су саслушани на главном претресу 13. септембра, сведок Лончар Слободан, на главном претресу 17. јануара 2007. године, као и сведок сарадник Миленковић Дејан звани Багзи који је тврдио да је Улемек набавио пушку из Бујановца и то тврди на главним претресима који су одржани од 23. до 28. новембра 2006. године. Е сада, као што сте уочили сведок Шаре Ненад тврди да је пушку мој брањеник набавио још 2002. године, а сада се појављује сведок Багзи који тврди да је мој брањеник набавио пушку у Бујановцу и то тврди у изјави коју је дао у новембру 2006. године. А зашто је то било потребно? Па, то је било потребно да у тренутку када је већ утврђено и када су постојали писмени докази, изјаве сведока из Куле, из магацина Јединице за специјалне операције, да одатле не недостаје таква пушка «Хеклер и Кох», па када је пропала теза основна да је мој брањеник набавио ту пушку, па по изјави Шарета ставио у своју кућу, тада је било неопходно то опрати па није она сада набављена у магацину Јединице за специјалне операције, него Багзи је сада као фини нови сведок наравно који говори истину изјављује да је мој брањеник пушку набавио у Бујановцу. Због овога је био потребан између осталог и сведок Миленковић и због других ствари. Такође, сведок Шаре Ненад је изјавио да је мој брањеник био у штеку под наводницима у време атентата што је супротно са тврдњама сведока Вукашиновић Вукашина, Лазара Никића, Петраковић Миће, Крсмановић Драгослава и Гулић Зорана, изјаве које су дали на главном претресу 16.1.2007. године, Крстић Славише, Павасовић Жељка, изјаве дате на главном претресу 17. јануара 2007. године, Јовановић Милану и Игору Јанаћковићу, главни претрес 20. фебруара 2007. године, изјави Славише Станојевића, Милана Николића на главном претресу од 3.11.2004. године, Слободана Ергарца и Предрага Јованкића на главном претресу 5. новембра 2004. године, Веселина Лечића на главном претресу 10.11.2004. године о томе где се у ствари налазио мој

брањеник окр. Улемек Милорад у периоду од 10. до 12. марта 2003. године, да ли је био у својој породичној кући, да ли у центру у Кули, те да ли су икада видели предметну пушку у кући мог брањеника. На овом месту подсетио бих да је по мени прилично изненадно када је приликом тог изненадног довођења у суд сведок Шаре Ненад ради саслушања и када му је показана само једна пушка ради препознавања изјавио да пушка није имала заштитна уста цеви. Та пушка која је њему предочена, да је кундак зелене боје био и да је та пушка имала пригушивач, да је по моделу препознаје али да не може да каже да је то та пушка. Ознака му се не уклапа. После овог сведочења одбрана и оптужени су желели да поставе још неколико питања сведоку Шаре Ненаду, наравно ускраћени смо јер је веће забранило постављање било каквог питања. Но, и ово што је изјавио сведок Шаре везано за ову пушку даје нам дефинитиван доказ да ова пушка која је овде корпорација деликти не може ни на који начин да се повеже као што нису могли то да ураде ни вештаци ни са зрном које је пронађено на лицу места, као ни са чаурама које су наводно пронађене у Адмирала Гепрата. Сведок Цвјетиновић Зоран који је саслушан последњи на главном претресу 22. марта 2007. године изјављује: «Ма не, причам зато што та пушка, говорећи о «Хеклер Кох» то није снајпер. Снајпер прво мора имати дOMET, мора имати прецизност расипања погодака на одређеној даљини», ја цитирам па због тога мало и застајем, «дебљина цеви ради грејања, квалитет израде цеви у унутрашњости. 7 је предато Жандармерији, а једна није враћена од прилике 1999. године и дата на задужење Бујошевић Ненаду», о чему сам малопре говорио, али на питање да ли ту пушку «Хеклер Кох» може назвати снајпером, он оружар одговара: «Не.» Зашто је ово важно? Ја сам и у писменом предлогу за ново комисијско вештачење реконструкцију предложио да између осталог од 5 врста стручњака за које сам сматрао да по профилу треба да одговарају да би добили потпуно квалитетно вештачење, предложио и оружара. Управо је Цвјетиновић као оружар дао оно што је основно. Пушка «Хеклер Кох» је аутоматска или полуаутоматска пушка која не може бити снајперска пушка и управо из ових, а и других разлога које је детаљно иначе на главном претресу сведок Цвјетиновић изнео. Значи то пушка «Хеклер и Кох» није снајперска пушка. Надаље, од доказа који су прибављени и на којима се заснива ова оптужница, то су докази који су прибављени у згради у улици Адмирала Гепрата. О догађајима и радњама које су предузимане у згради у улици Адмирала Гепрата било је већ речи, но биће и даље. Али овом приликом само да подсетим да је током кривичног поступка утврђено да су инспектори

Секретаријата унутрашњих послова у Београду извршили поновни увиђај 17. марта 2003. године. Тада у одсуству инспектора о коме ће наравно и о овим детаљима сигурно много више говорити колега Вукасовић, шеф увиђајне екипе и инспектор који је заједно са њим дошао пронашли су наводне опушке цигарета «Давидов», то је дакле 17. март 2003. године. Инспектор Кораћ Предраг је добио налог од свог шефа чија је изјава била предмет обрађивања и у ранијем излагању да наводно обиђе и провери просторију на првом спрату не би ли пронашао какве друге доказе. Па поставља се низ питања везано за увиђај од 17. марта 2003. године у Адмирала Гепрата у просторији број 55. Ако је у међувремену било више увиђаја, како на сам дан критичног догађаја тако и касније зашто је било потребно да се 17.3. поново врши наводни увиђај и да се тек тада у одсуству инспектора Кораћа пронађу опушци цигарета «Давидов», зашто је удаљен инспектор, зашто су тек тада пронађени опушци када инспектори са увиђаја који су саслушани у својству сведока тврде да су комплетну просторију претражили у више наврата, а да не говорим о неким другим детаљима који ће свакако бити предмет даље анализе. Зашто је било неопходно да се промени брава и да се закључају врата у ходнику. Очигледно да је у питању манипулисање доказима што је даљи ток поступка и потврдио. Тек да напоменем, ДНК анализом пљувачке са опушака цигарета Института у Висбадену утврђено је да не припадају ДНК профилу Звездана Јовановића. Аберацио иктус. Поново морам указати на нека сведочења пре свега на изјаву сведока Кораћ Предрага са главног претреса од 19. фебруара 2007. године, када је одговарајући на питања о проналажењу опушака одговара: «Не. Прво смо склонили сто и све што је било и вратанца су благо била одшкринута». Па наставак, «па рецимо била су одшкринута једно 5 цм». На постављено питање да ли су се видели опушци, одговара «Јесу». «Па да ништа нисмо тражили, одмах су се указали како смо их видели одмах су се указали па смо померили и наведени сто». Надаље, сведок Миомановић Владимир на главном претресу 19. фебруара 2007. године изјављује: «Просторија је била запечаћена». Мисли се на просторију број 55. «И Радован је после пар дана не знам да ли је то било 17. ишао поново и тада је пронашао те пикавце. Наравно да нису 17. нађени. Они су у склопу свих трагова послати 18.» А на питање како објашњава контрадикторност његове тврдње о датуму са писаним доказима извештај истражног судије о проналаску пикаваца од 14. марта 2003. године он одговара, «Па немам шта да вам објасним. Вероватно је грешка у датуму. Шта имам ја вама да објасним друго». Чињеница је да

има много неких нејасноћа и нелогичности које су утврђене током овог поступка, а учињених током предкривичног поступка. Но, ја сам покушао и желим само да се задржим на некима које сматрам веома значајним због којих ниједан од оних доказа који су овде у току овог поступка понуђени од стране оптужнице заиста нити су валидни и заиста су преусмерени у сасвим другом правцу. Но, о том потом. Ја ћу вас сада замолити ако може да се прикаже фотографија изгорелог путничког аутомобила «Пасат».

Председник већа: На захтев браниоца првооптуженог приказује се фотографија изгорелог возила марке «Пасат» за које је речено да су користили припадници Земунског клана приликом извршења атентата. Изволите. Немојте сада разговарати.

Адв. Слободан Миливојевић: Извињавам се, опростите председниче, није непоштовање него сам са колегама браниоцима разговарао на тему наставка и управо и договор да наставимо до краја завршну реч. Немојте ми замерити молим вас.

Председник већа: Још један сат?

Адв. Слободан Миливојевић: Да.

Председник већа: Добро. Онда ћемо замолити колегиницу Наду Зец да нас сачека сат времена пошто има заказано суђење у 14,30 часова у сасвим другом предмету па ћемо за следећи сат одложити до краја радног времена. Изволите, покажите фотографију. Молим режију да укључи документ камеру.

Приказује се документација Министарства унутрашњих послова, СУП у Београду под бројем уписника Д.876/2003 број КТ уписника 100/910/2003, фотографије пожар на моторном возилу, рекли смо да се ради о возилу марке «Пасат» који су користили припадници Земунског клана приликом извршења атентата на Председника Владе др. Зорана Ђинђића. Возило је пронађено и фотографисано у улици Зарија Вујошевића на Новом Београду. На фотодокументацији стоји датум 19.3.2003. године, а возило «Пасат» ПА 469-88. Изволите сада пређите на фотодокументацију. Окрените другу страну. Следећу страну. Даље. Је ли тражите...

Адв. Слободан Миливојевић: Калем.

Председник већа: Молим?

Адв. Слободан Миливојевић: Тражим моталицу. Има где је снимљен калем испред изгорелог аутомобила. И има још једна фотографија. Ето. Хвала лепо. Могу да наставим?

Председник већа: Можете наставити, фотографија број 28, обележена трагом број 5, ради се о калему – моталици за продужни електрични гајтан за који се такође тврди да су носили припадници који су оптужени за извршење овог кривичног дела, а приликом уласка у канцеларију број 55 у Адмирала Гепрата 14. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Управо тако се и тврди овом фотодокументацијом и уочили сте калем који је потпуно нов и који се налази на месту где се налази изгорео аутомобил «Пасат». Е сада, уочили сте да се дакле види потпуно нетакнут калем са кабловима.

Председник већа: Укључите документ камеру.

Адв. Слободан Миливојевић: Нема потребе више. Завршили смо. И он је видно истакнут поред путничког возила. Такође сте утврдили да ту на том месту нема канте са бензином, а како иначе оптужница тврди требао је да буде макар у просторији број 55 у Адмирала Гепрата и ја сам очекивао или овде или тамо нисам је нашао нигде. Нисам нигде видео. Е сада зашто је било потребно да се видно истакне калем са кабловима који је иначе потпуно неоштећен. Па, наравно, да би се потврдила изјава сведока Бранка Бугарског да је једно лице носило калем. Ако је тако, зашто онда и калем не би био запаљен или бачен на неко друго место. Не постоји ни један једини доказ који би указивао да је то управо путничко возило које је видео сведок, покојни Кијешторац или било које друго лице. Ни на који начин није могла бити извршена идентификација овог возила са наводним возилом које је отишло из правца зграде у улици Адмирала Гепрата у коме су се налазили наводни атентатори, осим уколико би, или да су хтели органи унуташњих послова да на основу броја шасије утврде ко је власник, па онда преко власника да оперативним путем дођу до падатка како је то возило и код кога стигло, али у оваквом стању ово путничко возило пошто је изгорело ни на који начин не може да буде идентификовано са

било којим возилом које се наводно појавило у улици Адмирала Гепрата. Постоји само изјава «Пасат» и ништа више. Никакве податке идентитета даље немамо а калем управо зашто служи, калем и служи управо због тога што је сведок Бугарски рекао да је видео једно лице које је носило калем низ степениште зграде у улици Адмирала Гепрата заједно са још двојицом а онда је изашао напоље. Други додаје да су ушли у аутомобил «Пасат», е сад пошто не можемо да идентификујемо аутомобил «Пасат» ми ћемо онда да оставимо овај нови калем са кабом и тако ћемо повезати атентаторе са возилом које је изгорело. С друге стране сведок сарадник на пример Сувајџић Миладин па и један од окривљених, али сведок Сувајџић на главном претресу 15. и 16. априла 2004. године изјављује да је њихов договор био да после атентата упале ту канцеларију, да униште све доказе. Дакле то је био договор између покојног Душана Спасојевића и осталих са оптужнице нарочито оних који су наводно били задужени да изврше сам атентат да просторију број 55 или било коју другу просторију на првом спрату зграде у улици Адмирала Гепрата полију бензином а онда потом запале како би изазвали пожар и на неки начин склонили пажњу. Међутим, колико ја знам а ту сам већ апсолутно сигуран, током овог кривичног поступка ни у једном једином допису нити било ком извештају, нити било ком увиђају, нити од стране било ког сведока није потврђено да се у улици, у згради, у улици Адмирала Гепрата у било којој просторији да је пронађена канта са бензином. Толико о истини, то су изјаве сведока сарадника. Оно што је засигурно утврђено током овог кривичног поступка је да ни на једном предмету од сијасет који су понуђени као докази нису пронађени докази који би мог брањеника, окривљеног Улемека и остале оптужене повезивали са тим предметима. Од њих су узимали длаке, пљувачку, крв, у становима «штековима» узимали су отиске са покретних и непокретних предмета, такође и у просторији број 55 у улици Адмирала Гепрата, са ћебета, пушке, опушака цигарета. Дакле не постоји ни један једини материјални доказ који повезује и мог брањеника или остале оптужене, и остале оптужене са ове оптужнице који би их повезивали са убиством Премијера. Напомињем при овоме још и чињеницу, ону коју сам малопре истакао а морам да је поновим да ни једним вештачењем, нити на било који други начин није утврђена повезаност зрна и пројектила са пушком која је пронађена тамо где је иначе истражни судија Пантелић био на лицу места. Веома значајно, а тврди се да је управо из те пушке убијен, испален хитац и убијен покојни Премијер Ћинђић. Ни једну радњу, претресања просторија, станова и увиђаја полиција није извршила без

претходно прибављене наредбе и сагласности истражног судије, на шта их обавезује одредбе члана 110 и члана 78 Законика о кривичном поступку. Лоцирање и фиксирање трагова на лицу места извршено је пре доласка истражног судије, већ сам раније напоменуо да је истражни судија сазнао преко јавних медија саопштење на телевизији за овај догађај, да није позван од стране оних који су били обавезни, органи унутрашњих послова, већ да је самоиницијативно изашао на увиђај. Зато вероватно, али не без значаја није уопште лоциран и фиксиран обиман траг крви на жардињери испред улаза број 5, нити су узети узорци крви. Положај жардињере у односу на положај тела покојног Ђинђића и оштећеног Веруловића, као и даље кретање могао је бити дефинисано узорковањем крви и указати да ли је постојало треће лице у близини места догађаја, које је то лице и у ком својству се налазило на том месту. Постојали су докази да је било и трећег метка, али то није одговарало иницијаторима овог поступка, јер су пронађене наводно само две чауре и то на згради у улици Адмирала Гепрата. Постојање трећег метка би потпуно обеснажило званичну верзију да је пуцано из правце зграде у улици Адмирала Гепрата и наравно у потпуности елиминисало налаз и мишљење вештака Др Дуњића. При овоме ваља додати и чињеницу да на самом увиђају нису лоцирани сви трагови и обележени на начин како се то иначе уобичајено ради, већ су тек на главном претресу показани трагови оштећења на вратима у улазу зграде број 5 а на улазу број 5 у згради Владе, а на главном претресу смо и сазнали да су постојали трагови крви. Међутим, неко је то обрисао. Ове околности, посебно околности трагова оштећења на другим дуплим вратима које се налазе у самом улазу број 5 нису биле предмет анализе, нити оцене вештака јер управо ове околности указују на постојање трећег испалееног хица који и званичној верзији није одговарао. Поткрепљујем. Оштећени Веруловић Милан на главном претресу од 20. априла 2004. године, цитирам изјављује: «Он је кренуо да уђе у зграду Владе и у том тренутку чуо сам трећи пуцањ истог интензитета као и овај који је погодио мене». Сведок Бјелић Александар на главном претресу 21. априла 2004.: «Чуо сам трећи пуцањ, који сам сасвим разговетно тада чуо. Био сам напољу за разлику од прва два». Сведок Настић Дражен на главном претресу од 21. априла 2004. године: «И онда се чуо прасак, онда сам ја изашао из аута, тада сам чуо други прасак, а после пар секунди трећи». Сведок Срђан Бабић на претресу 21. априла 2004. године: «Након тог нашег постављања зачуо сам пуцањ први, други па трећи». Сведок Јован Ђурић на главном претресу од 22. априла 2004. године: «Трећи хитац ми је

прошао поред главе и завршио у зиду». Сведок Срђан Дробњак на главном претресу 22. априла 2004. године изјављује: «Чуо сам, само значи прасак два везана, значи бам-бам, одмах после можда непуне секунде или две, чуо се следећи хитац». Сведок Лалић Драган на главном претресу 23. априла 2004. године: «Зачуо сам звук који је мени личио на прасак, зачуо други звук, приметио да Ђурић Јован трчи одозго на доле и након две секунде сам зачуо још један звук». Сведок Пуриш Бобан на главном претресу од 23. априла 2004. године: «Значи ту сам већ негде био близу кола и видео сам и чуо трећи метак, односно чуо се трећи прасак, тај метак је погодио у зид». Сведок Јаношевић Љубиша на главном претресу 23. априла 2004. године изјављује: «Када сам залегао чуо сам и трећи. То је већ личило на пуцањ, где сам јасно чуо и рикошет» и сведок Живковић на главном претресу од 21. децембра 2004. године изјављује: «Ја сам чуо бум-бум-бум». Али да се вратимо на све ово остало, изјаве ових сведока очигледно да није тачна верзија и став заменика Јавног тужиоца који тврди да нико други, да нико није чуо три хица, већ да су постојала само два, који наравно одговарају и ономе што је дао вештак Дуњић, али му постојање три хица никако не одговара. Све ово указује на намеру иницијатора овог кривичног поступка и твораца званичне верзије о крајњој неживотној и неприродној тези која је постављена у овом кривичном поступку и пред јавност. Размислите о следећој тези која је током овог кривичног поступка утврђена. Постојање једно зрно, две чауре, три пуцња. Зар није неприродно и неживотно ако имате у виду да је том приликом смртно погођен покојни Премијер Др Ђинђић, те да је такође погођен оштећени Веруловић. Шта се крије иза ове неприродне и неживотне тезе закључите сами. Моје виђење је да је ова теза са чињеницама које су неспорно утврђене током овог поступка резултат надобудности и силе коју су тадашња власт и творци званичне верзије имали и који су свакако злоупотребили. Не мојте ми замерити, поновићу још једном, једно зрно, две чауре, три пуцња. Повежите то са већ раније изнетом анализом чињеница које су утврђене током овог поступка, две чауре наводно виђене 10-ак минута после самог догађаја, па онда нестале, па пронађене тек у вечерњим часовима, затворени прозор, полуотворени без ћебета у соби број 55 у улици Адмирала Гепрата, флуактација пре почетка увиђаја на улазу број 5 зграде Владе, постојање обилних трагова крви на жардињери који никад нису били предмет анализе јер нису ни узорковани, изгорели аутомобил са видно постављеним калемом ради препознавања, наводни проналазак опушака цигарета «Давидов» 5 дана након самог догађаја и то на месту које је заиста било

неприступачно. Наводно проналажење торбе са пушком «Хеклер енд.кох» у камењару на градилишту и то пре доласка истражног судије, као и низ других чињеница које су биле предмет досадашње анализе. Посебно да напоменем сачињавање и објављивање потернице од 12. марта 2003. године са идентификованим наручиоцима, извршиоцима и помагачима у атентату на Премијера Ђинђића, истог дана, након пар сати а без икаквог претходно прибављеног било ког доказа. Могу мало воде? Следећи, следеће околности које су могле бити чињенице и могле бити доказ у овом кривичном поступку по мом личном уверењу, дакле као браниоца су прикривени. Током поступка овог кривичног поступка смо утврдили да су улазна врата на улазу број 5 зграде Владе уништена и да наводно више не постоје. Нестао је такође хидраулични уређај који се налазио на улазним вратима број 5 у згради Владе. Издат је налог и поред свих настојања наших нисмо могли да утврдимо које је то лице које је издало налог да се посече сво дрвеће, стабла која су се налазила између улаза број 5 у згради Владе и објекта који се налази у Немањиној број 9 а гледа наспрам ових улазних врата. Штака покојног Премијера Ђинђића се појављује на главном претресу са оштећењима која су приказана као да су настала за време критичног догађаја а могуће је сасвим да су настала и касније или да је узрок овим оштећењима нешто сасвим друго а не као што то тврде вештаци услед проласка метка и то није утврђено са сигурношћу. Зашто овакво виђење, па знате ако се нама забрањује да извршимо увид у фотодокументацију са обдукције, ако се нама одређени докази крију по касама тамо неког инспектора београдског СУП-а са ознаком СТ.ПОВ., онда имамо разлога и да сумњамо као што се и показало када смо, када је извршена демонстрација ове штаке и када смо покушали да извршимо анализу сами а без вештака да очигледно нешто са том штаком није у реду, а при чему нарочито треба имати у виду све оно што се догађало на самом лицу места након што је покојни Др Зоран Ђинђић убијен и када је већ смртно погођен пао, његово повлачење и тако даље.

Председник већа: Да нисте случајно заборавили да смо приказали фотографије са обдукције на главном претресу пред претходним председником већа.

Адв. Слободан Миливојевић: Али није било у почетку дозвољено председниче. Оћете овог колегу Адаламовића, овај, упозорити да ме.

Нама је било, нама је било заиста забрањено да гледамо фотографије са обдукције.

Председник већа: Добро. Не треба интервенисати али то смо извршили као доказ и извршили увид у те фотографије на главном претресу. Колега Даниловићу замолила бих Вас да мало. Молим Вас, опомињем Вас немојте добацивати. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Хвала. Чарапе које је носио покојни Премијер Ђинђић са траговима крви и његове панталоне, те кравата, избушена при дну оштећеног Веруловића налазили су се како сам већ напоменуо у Секретаријату унутрашњих послова у Београду у каси са ознаком строго ПОВ.. Тек на инсистирање одбране и у више наврата поновљену наредбу председника већа, при самом крају овог поступка први пут су се ови докази појавили у кривичном поступку. Зашто су се ствари налазиле у каси, зашто су означене ознаком строго ПОВ. и то у каси Секретаријата унутрашњих послова у Београду. Зашто ови предмети нису достављени као корпоративни документи у састав судских списа. Ови предмети нису били предмет анализе и оцене нити вештака Института из Визбадена нити вештака Дуњића и Куњадића. Нисмо успели да сазнамо ко је дао налог да се ови докази уклоне, да се сакрију, да се налазе у каси а да поновим појавили су се пре пар месеци на главном претресу. Коме је ово било потребно. Наравно иницијаторима овог поступка (03:45:57,8 не разуме се једна реч, можда је творцима) званичне верзије, јер би у случају постојања напред наведених а између осталог и уништених предмета званична верзија била апсолутно компромитована, било кроз реконструкцију, било кроз увиђај, било вештачењем од стране вештака балистичара, медицинске струке или вештака других професија. При овоме посебно истичем такође веома значајно, што је свакако помогао оптужници, али је велико питање колико ће помоћи, а то зависи од одлуке овога суда, посебно истичем да су убијени најзначајнији сведоци званичне верзије покојни Душан Спасојевић и Луковић Миле звани «Кум». Званична верзија усмерава јавност да су наводно покојни Спасојевић и Луковић започели пуцњаву. На фотографијама се налази пушка поред тела покојног Спасојевића и бомба поред тела покојног Луковића. Независно од поступка који се води поводом њиховог убиства, које иначе предуго траје, довољно је само да напоменем да је чак и сведок сарадник Миленковић Дејан звани «Багзи» који је био присутан заједно са покојним Душаном Спасојевићем и Луковић Милетом изјавио да су

ова двојица поседовали само један пиштољ. Истина сведок Миленковић на овај начин прикрива сопствену савест, покушава да је умири али чињеница је да се ова околност мора имати у виду јер је по званичној верзији као што сам већ изјавио, догодило се стрељање или убиство покојног Спасојевић Душана и Луковић Милета на начин како је то приказано, а из изјаве овог сведока произилази сасвим другојачије. Дакле, тада када се све ово десило нису имали ни пушку ни бомбу и да није било никакве пуцњаве из правца места на коме су се налазили Душан Спасојевић и Луковић Миле. Чија је верзија истинита, сведока сарадника или полиције а можда се ипак права верзија разликује од тврдњи и једних и других. Но, основно је питање зашто су ови сведоци убијени. С једне стране због тога што су им била богата, што су имали богата сазнања о понашању политичара из врха, власти, па би компромитовали својим изјавама неке од тих политичара, а с друге стране они би вероватно својим изјавама дефинитивно компромитовали званичну верзију о извршиоцима и наручиоцима атентата, како је то по потерници објављено. Да напоменем и веома индикативно саопштење које је издато 19. марта 2003. године у коме МУП, дакле 19. марта 2003. године, 7 дана после убиства покојног Премијера Ћинђића МУП Србије тврди да је ухапшен Луковић Миле звани «Кум», да је приликом хапшења пружао отпор полицији и да је повређен због чега је пребачен у затворску болницу, где се налазио под појачаним надзором. То значи да се налази у притвору. Остаје нам да можда тај поступак, поводом смрти покојног Душана Спасојевића и Луковић Милета који води Окружно јавно тужилаштво у Београду, да нам покаже праву истину на који начин су они и зашто су убијени, али оно што је основно убијени су сведоци. На дан када је извршен атентат 12. марта 2003. године приведен је, ради обављања информативног разговора и саслушан сведок Бранко Бугарски који је иначе своју изјаву дао и на главном претресу дана 9. септембра 2004. године. Истог дана овај сведок, иначе инжењер геодезије, породичан човек, дао је и опис лица које је уочио у згради у улици Адмирала Гепрата. Напомињем да је то једини сведок очевидац који је видео и лица три младића која су стрчала низ степениште са првог спрата у згради у улици Адмирала Гепрата. Дао је детаљан опис ових лица и тврди да су ова лица имала, цитирам, «тамо плава одела са неким жутиим апликацијама», да је један младић носио моталицу, други пиштољ а трећи пушку. Тврди да су ови младићи који су носили у рукама пиштољ и моталицу, калем за продужни кабл били црномањести а да је младић који је носио пушку и то за ременик имао тамно златну косу.

Значи, како то изјављује сведок Бугарски он је био плав. На страни 56 изјаве сведока Бранка Бугарског, цитирам: «Та особа имала је ту златну косу, имао је наочаре и диоптрију и држао је пушку у левој руци. Торбу нисам видео». Даље наводи, цитирам: «како је пристизао који инспектор, тако сам ја стално понављао једну исту причу, показивали су ми стално неке слике, пушку, међутим ја нисам никога препознао од оних особа које сам видео у згради када су изашли из нашег предузећа. Нисам препознао ни пушку. Целу ноћ смо радили на изради фото-робота, на основу описа који сам дао за ово лице које је носило пушку. На основу мог описа израђен је фото-робот који смо завршили тек у јутарњим часовима. И оно што је најзначајније на изричито питање браниоца да да дефинитиван и прецизан одговор да ли је било које лице чија се фотографија налазила на потерници могао препознати као лице које је тог дана видео низ степениште у згради у улици Адмирала Гепрата, сведок Бранко Бугарски одговара: «Не». Ето, то је управо био разлог због чега је слика фото-робота, мени је јако жао што није уврштена у списе, али то је слика фото-робота који је објављен у «Блицу» и жао ми је што претпостављам, ја бих затражио да објавите, али не верујем да ћете то дозволити, јер нисте дозволили ни у доказном поступку, можда ће то некога више интересовати.

Председник већа: Па није уврштено у доказе. Ко је читао у средствима,

Адв. Слободан Миливојевић: Није. Слажем се, управо због тога и кажем да ми је жао што није, али можда ће некада неког интересовати, но, ето то је управо био разлог због чега је слика фото-робота који је сачињен, није достављен уз кривичну пријаву, не налази се у списима, уз напомену да и поред предлога одбране, уваженог колеге Вукасовића да се фото-робот уврсти у списе, овај предлог одбијен а бивши председник овог већа одбио је чак и да званично затражи да му се достави фотографија фото-робота. Наравно званичној верзији није у интересу да се фото-робот налази као доказ у овим списима јер лица са фото-робота апсолутно не одговара нити окривљеном Звездану Јовановићу, нити било ком лицу које се налази на потерници а за које се тврди да се уз Звездана Јовановића налазило у згради у улици Адмирала Гепрата. Желим да подсетим да је и потерница, дакле издата пар сати након самог атентата 12.3.2003. године на којој су означени тачно наручиоци, организатори и извршиоци атентата над покојним Премијером Ђинђићем, да је сведок Бугарски Бранко током ноћи, тек

ујутру око 5 сати заједно са овим инспекторима претходно описавши тачно како изгледа које лице од ова три која су се налазила у згради у улици Адмирала Гепрата, описао и ово лице које је носило пушку, да је дао тачан изглед, да је урађен тај фото-робот, али ни то наравно није одговарало, зашто? Зато што фото-робот ни мало не личи на Звездана Јовановића, па како онда да уђе уз кривичну пријаву и да уђе још горе у кривичне списе. Да напоменем при том, опет веома значајну чињеницу да је 19. марта 2003. године, недељу дана дакле након атентата објављена је фотографија фото-робота и обавештење, односно саопштење министра Унутрашњих послова Душана Михајловића да је, цитирам: «Особа са фотографије једини неидентификовани извршилац атентата на Премијера Ћинђића». То је 19.3.. Дакле, с једне стране по потерници која је издата 12. марта 2003. године апсолутно су утврђени и идентификовани сви и наручиоци и организатори и извршиоци атентата а ипак недељу дана након догађаја министар Унутрашњих послова изјављује званично, да ово лице које је извршилац атентата није идентификовано. Само тада и то само тада, 19. марта 2003. године фотографија фото-робота је објављена у јавности и никада више. Наравно није одговарала творцима званичне верзије. При овоме да подсетим, саслушан у својству сведока пуковник Миле Новаковић, пуковник полиције УБПОК-а на главном претресу је изјавио да нису имали податке нити, нису имали податке нити доказе о идентитету лица која су учествовала у атентату на Премијера Ћинђића ни 10-ак дана после самог атентата. Због чега се, и због чега су уопште страховали да се појави бранилац окривљеног Звездана Јовановића, како то иначе наводи сведок Миле Новаковић. Вероватно због тога и то је једини разлог и даје веома оправдан, добро до душе неће одговарати иницијаторима овог поступка, али сведок Миле Новаковић је био оперативни радник тога, али Миле Новаковић каже: «Ми смо се бојали да дође бранилац јер би могао да наговори Звездана да се брани ћутањем». Коментар беспотребан. Тврди такође да су тек након изјава сведока срадника Сувајџића и окривљеног Душана Крсмановића, за чију изјаву се основано сумња да је прибављена под тортуром а доказе за то, суд није нашао за сходно да прибави а то је 10-ак дана после самог догађаја, добили сазнање о наводним извршиоцима и наручиоцима атентата. Такође изјављује да нису никоме достављали било какве извештаје о идентификованим извршиоцима или наручиоцима јер за то нису имали никакве доказе. Па како је онда могла бити објављена потерница истог дана кад је извршен атентат? Само тако што су творци званичне верзије желели да преусмере јавно

мнење, или пак да докажу своју снагу и силу своје власти. Из изјаве сведока Бранка Бугарског произвеле се још две околности које су значајне. Наиме, да подсетим. Сведок Бранко Бугарски је изјавио да је приметио ова три лица која су на себи имала цитирам: «тамно плава одела са жутим апликацијама». То је обавештење које је сведок Бранко Бугарски дао и на дан када је извршен атентат и то обавештење које је дао органима унутрашњих послова. Зашто је ово интересантно, па као што сам већ напоменуо, сведок Миле Новаковић сазнаје податке о идентитету наводних извршилаца тек 10 дана од атентата а Бранко Бугарски даје изјаву 12.3., а ово је значи после 20. и то од сведока Сувајџића и окривљеног Душана Крсмановића. Колико је онда интересантна изјава сведока сарадника Сувајџића и окривљеног Душана Крсмановића а у списима се налазе и докази како сам већ поменуо о начину на који је прибављена изјава окривљеног Душана Крсмановића, када се тек да напоменем први пут појављује информација о томе, дакле тада 10-ак дана после тога да је покојни Душан Спасојевић дао налог да се набаве три радна одела и то да буду тамно плаво са жутим апликацијама. Ова тврдња Сувајџића и Крсмановића у њиховим изјавама настала је тако што је преузет део изјаве сведока Бугарског да су ова три лица имали радне комбинеzone, па је, да би се уклопило у званичну верзију њихова изјава да је Душан Спасојевић наложио да се набаве оваква одела. Тако би била потврђена званична верзија да су то управо та три лица која су се налазила у згради у улици Адмирала Гепрата, управо припадници такозваног «Земунског клана» који су оптужником означени као извршиоци, а шта то вреди кад сведок очевидац Бранко Бугарски не препознаје ни на који начин она лица за која оптужница тврди и за које потерница тадашња тврди да су наручиоци и извршиоци атентата на покојног Ђинђића. И још једна околност, веома значајна из изјаве сведока Бугарског. Да подсетим сведок Бугарски тврди да су ова три лица која су силазила низ степенице носила у рукама пиштољ, моталицу и пушку са оптичким нишаном и то за ременик. Зашто је ово било потребно. Ако су то заиста прави извршиоци атентата, онда би сигурно имали по највише разлога да оружје сакрију, тако што ће ставити у торбу или неку погодну кесу. Не, овде је очигледно било потребно да се намерно покаже оружје како би се потврдила званична верзија да је пуцано из зграде у улици Адмирала Гепрата. У супротном, морали би да сакрију ово оружје. Моје уверење као браниоца, да су ова тројица које је уочио сведок Бранко Бугарски у ствари фингирана тројка, која одвлачи пажњу од правог извршиоца са неког другог места и то вероватно тако

што су заиста испуцали два метка, како би се обратила пажња на њих а онда дефинитивно потврдили да су то они, тиме што јавно приказују оружје за време док је из неког другог правца прави атентатор испалио пројектиле који су погодили покојног Др Зорана Ћинђића. У том правцу указује и изјава сведока Копривице, који тврди да је 10-ак минута након атентата од стране полиције био обавештен да су виђене две чауре. Уз већ раније указане околности као што су постављање ћебета на прозору од стране ННлица које се налазило у унутрашњости собе број 55, проналажење наводних трагова опушака «Давидова» 5 дана након самог догађаја и низ других околности. Хајде да логицирамо. Ова три лица су морала да уђу у зграду у улици Адмирала Гепрата са оним што су после тога држали у рукама. Да су држали у рукама ово оружје при уласку, сигурно би били уочени и примећени од стране било ког радника, па би то било дојављено надлежној служби. Убеђен сам да су оружје унели у зграду тако што су га ставили у торбу како би било неприметно а да су након испуцавања торбу склонили и одбацили као непотребну, јер се не уклапа у задатак који су имали да се јавно прикаже како су они управо атентатори. Можда ту треба тражити разлоге због чега се чауре појављују 10-ак минута после атентата, прерано па нестају све до касних вечерњих сати, за које време је наводно било потребно ради тражења чаура а претресање и скидање трске са крова. Можда је ту и одговор на питање где је торба? Можда је и вероватно све то што је чињено тог дана у дворишту и на згради у улици Адмирала Гепрата учињено да се уклоне управо они трагови који би могли да идентификују извршиоце и компромитују званичну верзију. Управо због свих ових разлога и околности о којима сам дао разлоге претходно убеђен сам да сам дужан да поновим још једном све оно што сматрам што је требало можда током овог кривичног поступка учинити у доказном смислу речи како би добили потпуније и јасније утврђено чињенично стање. Током овог кривичног поступка појавио се низ недоумица у односу на околности и чињенице критичног догађаја. Пре свега утврђено је да су видео камере и видео надзор биле искључене два дана пре атентата. Нисмо могли доћи до података ко је издао налог да се камере искључе. Сведоци су давање налога преносили са једно на друго, овлашћено или неовлашћено лице. Да ли је искључивање камера било у саставу припреме плана за извршење атентата. Питање: Саслушани сведоци, наравно питање на које треба да одговоре они који су задужени за то, ја нисам. Саслушани сведоци на главном претресу, посебно мислим на сведоке из личног обезбеђење покојног Премијера Ћинђића и обезбеђења зграде Владе, различито

описују положај покојног Премијера у тренутку када је погођен. Један број сведока, као што су Александар Бјелић, Симић Саша и други изјављују да је покојни Ђинђић изашао из возила, прихватио штаку и започео кретање лицем окренут према улазним вратима у тренутку када га је погодио пројектил. Одмах је клонуо и пао лицем према земљи и према улазним вратима. Сад да вас подсетим на изјаву сведока Симић Саше са главног претреса од 20. фебруара 2007. године. Цитирам: «Премијер, значи узима штаке и онда са штакама вероватно када их је ставио окреће се према вратима Владе, креће унутра, значи није ни ушао унутра, а онда је само нестао доле испод кола. Не, он је једноставно се само окренуо и кренуо у зграду. Значи, окренуо се од возила за 180 степени и гледао лицем у врата. Ја све време посматрам и онда је само нестао доле. Ја сам у том моменту мислио да се он саплео и пао. Па јесте једно крило врата је било отворено, то на које је он требао да уђе», а потом овај сведок изјављује: «Па он је вршио увиђај и питао је, мисли се на инспектора који је вршио увиђај на лицу места, и питао је да ли има неког од сведока који је све то видео што се дешава. Ја сам му рекао да сам ја био ту и да сам све видео и он је мене испитивао, шта сам све видео. Није био униформисан. Када излазим из возила видим му леву страну лица. Онда се он окреће лицем према мени, узима штаке, када је узео штаке онда се на десно окреће за 180 степени леђима према мени и прави закорачај, значи уздиже се на степеник и у том моменту пада». А на питање, да ли је после атентата дао званичну изјаву неком надлежном органу, одговара: «Нисам». Зашто? Мислим да је сада све јасно, зашто није дао никоме изјаву. Па њега очигледно нико није био заинтересован за њега, зато што би до те мере срушио званичну верзију и налаз вештака Др Дуњића да би они постали потпуно беспредметни. Зато никада није ни био позван да да званичну изјаву. Други сведоци као што су Веруловић, Јањушевић и други, тврде да су приметили покојног Зорана Ђинђића у улазу зграде и да је био окренут леђима према поду а да је пао кроз врата. Између ова два виђења стоји и изјава сведока Копривице и Трајковића који тврде да је покојни Ђинђић пао лицем према земљи а да га је сведок Трајковић увукао у улаз зграде број 5, у улазу број 5 зграде Владе. Такође ова два сведока тврде да су врата била отворена и поткајлована парчетом дрвета. Сведоци Копривица и Александар Бјелић тврде, и то сведок Копривица да је одмах након што је погођен Премијер обавештен да је пуцано из правца Бирчанинове улице или из Немањине улице, зграда број 9 на шта посебно указује и реакција и изјава сведока Александра Бјелића, иначе припадника личног обезбеђења покојног

Премијера. Тек касније се појављује наводна верзија да је пуцано из правца улице Адмирала Гепрата. Један број сведока посебно оних који су се налазили у згради у улици Адмирала Гепрата тврде да су чули два пуцња, док већи број сведока као што сам већ раније напоменуо а то су Веруловић, Бјелић, Бабић, Настић, Ђурић, Дробњак, Лалевић, Пурић, Јањошевић, Живковић тврде да је испале три пуцња. Дакле, на основу изјава ових сведока можемо утврдити неке околности које стварају недоумицу и то да ли је покојни Премијер Ђинђић био окренут лицем према вратима у тренутку кад је погођен или леђима, да ли су улазна врата била отворена или не, на шта указује Др Дуњић у свом вештачењу, те да ли су се чула два или три пуцња. Ове недоумице би биле сигурно разрешене да је ово веће усвојило предлог одбране да се обави комисијско вештачење и реконструкција, посебно имајући у виду да би имали на располагању, ради анализе и оне ствари које су биле сакривене у каси СУП Београд, као и низ других околности које су остале неразјашњене непотпуним вештачењима како од стране Института из Визбадена тако и од стране вештака Др Дуњића. Садржина налаза вештака Института за криминалистичку технику из Визбадена се, као што сам већ иначе изнео током овог поступка, али дужан да поновим у завршној речи. Пре свега би могла назвати једносмерном, а једносмерна је на жалост због тога што је сачињена на основу селективно сугестивних доказа који им је бивши председник већа доставио, непотпуним јер нису имали материјалне доказе са којима до некле, односно са којима у највећој мери располаже овај суд у овом предмету, и ако не располаже очигледно не са свим и уз чињеницу да је Институт из Визбадена од стране тог Института једини који је вештачио и који је дао налаз и мишљење, био вештак балистичке струке. Дакле, није користио вештака одговарајуће медицинске струке па је то пре извештај или опсервација. Међутим, у анализи и изради овог извештаја осим што сам напоменуо да није учествовао вештак медицинске струке, што је нужно имајући у виду природу самог вештачења, нису присуствовали ни стручњаци профила оружара, хемијске струке, механичко-физичке. Са ових разлога ми смо остали управо усраћени за разјашњење најзначајније чињенице и околности, што је и сам представник Института констатовао током конференцијске везе за време саслушања а такође и у самом налазу. Ипак, оно што је веома значајно и поред свих ових чињеница и околности са којима се сукобио и Институт из Визбадена имајући у виду све ово о чему сам раније говорио, представници тог Института су ипак дали одређене налазе које сматрам крајње индикативним за онога

ко жели да у овом предмету одлучује о чињеничном стању које треба да буде у потпуности разјашњено. На пример у налазу Института из Визбадена од 23. новембра 2005. године на страни 34 до 38 Институт констатује, цитирам: «Прецизно одређивање места жртве на основу постојећих налаза није могуће утврдити». Надаље у истом налазу на страни 37 до 38 констатује се, цитирам: «Тачан повратни прорачун правца хица и утврђивање места на коме се стрелац налазио на основу трагова пред зградом Парламента није могућ». Надаље на страни 20 налаза Института од 15.5.2003. године као резиме се констатује, требало би, цитирам: «Да се спроведе балистичка реконструкција тока убиства српског Премијера». Ови закључци и констатације вештака Института из Визбадена управо указују да чињенично стање није у потпуности утврђено. Оно је иницијативно утолико што би било неопходно да се предузму оне радње на које ови вештаци указују. Осим ових недостатака у правцу разјашњења критичног догађаја и утврђивања чињеничног стања у потпуности, па и поред извештаја Института из Визбадена и налаза и мишљења вештака Дуњић – Куњадић остали смо ускраћени за одговоре и разјашњења на безброј чињеница. На то смо указали у предлогу за ново комисијско вештачење и реконструкцију које смо учинили на главном претресу, али да напоменем само неке од чињеница које сматрам да су веома значајне и требало би да буду предмет анализе и вештачења од стране вештака одговарајуће струке. Морам да напоменем да ако се Др Дуњић већ бави том неуропсихијатријском анализом, па тврди да је оштећени Веруловић био у таквом стању да му се можда учинило да је испален трећи хитац, зашто онда није извршио и психо анализу осталих сведока који су тврдили да су чули три пуцња. Укупно 10. Зашто уопште нема одговора нити анализе положаја тела покојног Ђинђића на леђима и лицем окренутим на доле како то на пример изјављују сведоци. Ова чињеница је веома значајна за положај, правац и смер испуцавања. На одећи и телу покојног Ђинђића нису пронађени трагови барутних честица. Нисмо добили одговор због чега је приликом анализе ових трагова коришћена крајње непоуздана врста теста која је још 1968. године избачена из употребе. На четвртном и седмом степенику, на степеништу у улазу број 5 пронађени су трагови крви и означени без објашњења словним ознакама а) и б). Ови трагови нису анализирани а могу потицати једино од покојног Ђинђића јер оштећени Веруовић није улазио у унутрашњост зграде а немамо податке да је било које друго лице имало повреде. Ако су затечене огреботине на левој половини чеоног предела горње и доње ивице чашице левог колена,

како је то описано у обдукционом налазу онда је покојни Ђинђић био окренут десним боком према улици Бирчаниновој па унапред, па хитац према њему није могао бити испаљен из правца зграде у улици Адмирала Гепрата. Ово све што сам до сада навео није резултат моје тврдње као правника, нити аналитике, нити некаквог посебног искуства, али резултат је само консултације са једним од врхунских патолога у овој држави. У обдукционом записнику под тачком 4 описане су ране «учињене у циљу лечења» те се у четвртном пасусу наводи: «У средишњем делу трбуха на више места уздружно, цртасто у дужини од 3 до 6 см међусобно релативно паралелно а на укупној површини промера 10 x 13 см, кожа је лишена наткожице». Која је врста лекарске интервенције примењена због које су настале ове повреде. Немамо прецизан одговор што су обдукценти иначе били дужни да учине, али имамо уверење из консултације управо са стручњацима које сам мало пре поменуо да су овакве повреде могле настати уколико је покојни Ђинђић пао лицем према поду при чему су овакве повреде могле настати и од штаци која је пала испод или испред њега а можда и померена. У тачки 13 обдукционог записника прецизно се описује оштећења стања одеће па и мобилног телефона покојног Ђинђића и ако је то урађено до најситнијих детаља ипак недостаје оно што може бити веома значајно а где је анализа и детаљан опис оштећења панталона и ципела. Зашто су ове ствари биле склоњене? Стручњаци Института из Визбадена тврде да су меци и ако су имали на располагању само једну чауру «са целом кошуљицом меког језгра. Меци меког језгра имају мању пробојну моћ од метака са тврдим језгром крећу се са праволинијске путање и неправилно се крећући скрећу са праволинијске путање, извињавам се и неправилно се крећући остављају и другог облика и разорније повреде, прострелне ране него што је метак што је прошао кроз тело покојног Ђинђића који се кретао праволинијски. Нисмо добили одговор на постојање оваквих супротности а нама је забрањено да извршимо увид у све оно што је представљало предмет и основ вештачења онога што су учинили Др Дуњић и вештак Куњадић. Пре свега при том мислим и на оно што је било закључано у каси Градског СУП-а. Приликом наводног проналаска снајперске пушке констатовано је да се на снајперској пушци налази црвена мрља налик на крв. Немамо податке да ли су ови трагови крви узорковани те да ли је вршена даља анализа у правцу идентификације. Обзиром на непотпуно и једносмерно сачињавање извештаја Института за криминалистичку технику из Визбадена као и непотпуно и једносмерно, супротно стању у списима и побројаним, у

побројаним детаљима обдукционог записника предложили смо ново вештачење од стране комисије вештака следећих струка: Вештака медицинске струке, патолога или обдукцента, вештака балистичке струке, вештака оружара стручњака за оружје и муницију, вештака физичко-механичке струке на околности посебно дејства хидроуличног уређаја и вештака хемијске струке. Предложили смо и реконструкцију догађаја која би била обављена са или без присуства комисије вештака и утврдила једина релевантне положаје учесника овог трагичног догађаја. Међутим ово веће је наш предлог одбило на главном претресу 20. и 22. марта 2007. године као и предлог за формирање комисије вештака медицинске струке ради давања комисијског налаза и мишљења о механизму настанка повреда код покојног Др Зорана Ђинђића и оштећеног Веруловића, па и предлог за обављање увиђаја у Бирчаниновој улици број 6 до 8, те предлог за саслушање стручног лица у вези ракетног ручног бацача а везано је за догађај код Хале «Лимес». Везано за, но, ако се ово веће приликом доношења одлуке о одбијању предлога за ново вештачење и реконструкцију руководило закључком да нема никаквих доказа да су овде оптужени наручиоци и извршиоци атентата, онда би оваква одлука била правилна јер је сувишно изводити доказе на који начин је убијен покојни Зоран Ђинђић уколико се претходно не могу утврдити извршиоци. У супротном одбијање овог предлога би значило апсолутно непотпуно утврђено чињенично стање у односу на овде оптужене па самим тим ускраћено право на одбрану. И опет убијен је једним хицем Др Зоран Ђинђић, погођен је једним хицем оштећени Веруловић а од доказа располажемо само са једним зрном, две чауре, три пуцња. Не знам како ову енигму привести здравом разуму. А што се тиче оптужнице, заиста не видим било који разлог да анализирам и основну и измењену оптужницу. Она је заснована на већ поменутих подметнутим, уништеним прикривеним и другим наводним доказима. Она је «трули плод твораца званичне верзије», па анализу оптужнице сматрам сувишном, при чему наравно ни на који начин не желим да усраћујем право онима којима таква оптужница одговара, а одговор на питање зашто је тужилаштву потребно да има четири сведока сарадника, уочава се вероватно у «снази» исте и њеној поткрепљености доказима. А што се тиче алибија мог браћеника, без обзира на дигресије које је имао заменик Јавног тужиоца али у том правцу има право. Наравно на своју оцену и анализу оних доказа који су изведени током поступка, с тим што не сматрам да има места било каквом цинизму. Но, на крају крајева то је ствар домаћег васпитања и ја ћу гледати да у оквирима

онога са чиме располажем дам своје виђење као бранилац. Што се алибија тиче. Не може ме ометати кажите ми слободно. Мој брањеник окр. Улемек Милорад је у својој одбрани навео да се дан пре него што је извршен атентат 11. марта 2003. године налазио у Кули, да је са командом Јединице за специјалне операције разгледао објекте који треба да се граде и који су саграђени имајући у виду да је управо он за време док је био командант Јединице па и после тога чинио све да се ови објекти изграде. Надаље, тврди да је како би се до краја окончао посао око изградње пропратних објеката ангажован већ раније ангажован архитекта па је договорено да се сутрадан 12. марта 2003. године одржи заједнички састанак у објекту Јединице за специјалне операције који се налази на Сењаку. Овакву одбрану мог брањеника у потпуности су потврдили саслушани сведоци Крсмановић Драгослав, Петраковић Мићо, Милан Јовановић, Гулић Зоран и многи други већ раније споменути. Ови сведоци су у потпуности потврдили изјаву мог брањеника утолико што су осим информације коју је мој брањеник дао допунили и детаље да су тог дана биле вежбе падобранске јединице, да су након обиласка објекта изведени падобрански скокови на предлог једног од помоћника команданта уместо да се врати путничким возилом и са својим обезбеђењем за Београд се вратио хеликоптером. Ову околност потврђују и пилоти хеликоптерске ескадриле МУП-а као и писмени извештај који је достављен од стране Савезне управе за контролу летења из којег се неспорно утврђује да је 11. марта 2003. године мој брањеник хеликоптером пребачен у Београд, где га је сачекало његово обезбеђење и одвезло кући. Дана 12. марта дакле на дан атентата налазио се у кући између осталог очекујући да се јави већ поменути архитекта како би потврдио тачно време састанка. Када је преко телевизије сазнао да је извршен атентат, а потом наравно угледао и потерницу на којој је он означен као наручилац атентата на Премијера др. Зорана Ђинђића. Зар није необично, неживотно, да се наводни наручилац атентата на пок. Премијера, члан злочиначке организације, њен коловођа и организатор шета по Кули, обилази објекте, прати падобранске летове, договара састанак за сутрашњи дан и то дан када је извршен атентат, да се налази тада у кући са децом која су узгред буди речено била болесна. Да ли се тако понаша наручилац једног таквог злочина као што је атентат на Премијера Владе Србије. При овоме ваља имати у виду и неспорно доказану чињеницу током овог поступка која произилази између осталог и из одбране мог брањеника, да је мој брањеник након што је раскинуо радни однос и престао да буде командант Јединице за специјалне операције одржавао

контакте са пок. Премијером Ђинђићем, виђао се на прославама где је покојни Премијер Ђинђић и са својим дететом долазио у Кулу у Јединицу за специјалне операције на прославу Јединице и то после протеста о чему ће касније бити речи. Да ли је мој брањеник имао било каквог разлога да учини било шта лоше пок. Премијеру Ђинђићу када је иако није био командант Јединице за специјалне операције након што су се догодили инциденти у пограничном појасу Бујановац – Прешево према Косову, када су припадници јавне безбедности напустили положаје, на позив и молбу Премијера Ђинђића мој брањеник пуковник Улемек заједно са припадницима и то мањим бројем Јединице за специјалне операције организовао заштиту пограничног појаса и зоне и успоставио мир. Толико о злочиначкој организацији пуковника Легије, окривљеног Улемека и припадника Јединице за специјалне операције, о њиховом деловању све док нису без икаквог основа, без доказа, само у смутним главама твораца званичне верзије били оптужени за атентат на пок. Премијера др. Ђинђића. Оптужницом се ставља на терет између осталог мом брањенику да је организовао протест или како то неки називају побуну или можда још непримереније, оружану побуну. Сећате се тог протеста, сећате се изласка припадника Јединице за ауто-пут, посебно за време док су били близу моста Газела. Учили сте такође да током читавог протеста није било никаквог инцидента али и поред чињенице да су били на ауто-путу ни саобраћај није ометан. Сећате се и због чега је Јединица за специјалне операције изразила на овакав начин протест. Након протеста комисија Владе Републике Србије је анализирала све чињенице и околности овог протеста и утврдила да је био у питању протест, да је протест био оправдан. Колико је протест био оправдан и основан указују чињенице да је тадашњи шеф државне безбедности Горан Петровић био смењен, као и заменик шефа државне безбедности Зоран Мијатовић, а исто тако Јединица за специјалне операције није остављена у безвлашћу или сопственој ингеренцији власти, већ је ингеренције за командовање над Јединицом за специјалне операције преузела у ингеренцију Влада Републике Србије. Овај извештај је сачињен јануара 2003. године. Напомињем да је одмах након протеста приликом свечаности коју је организовала Јединица за специјалне операције у Кули, на овој свечаности био присутан и пок. Премијер Зоран Ђинђић са својим дететом, а и мој брањеник пуковник Улемек. Ако је то била побуна или још горе како они тамо неки желе оружана побуна, онда се поставља питање због чега је Премијер био добронамеран и дошао на ову свечаност да је увелича и то са својим

дететом. Са друге стране, ако је то била побуна или оружана побуна, зашто онда неки од представника српске Владе и власти није затражио заказивање хитне седнице Врховног савета одбране, а напомињем да врховна команда или врховни савет одбране тадашње Србије и Црне Горе није разматрао ни на једној јединој седници питање протеста Јединице за специјалне операције. Ова .....у оптужници жели само да створи предубеђење да су припадници Јединице за специјалне операције одавно планирали убиство Премијера Ћинђића, да је то учињено и протестом, односно побуном како је они називају, да је ту било покушаја атентата на Премијера, као што је исконструисано током акције «Сабља» у Бубањ потоку, испред зграде Скупштине сада Србије, па покушај атентата код хале Лимес. Све је то остало на нивоу конструкције без икаквих доказа, осим ако не сматрају доказ извештај комисије који је сачинио Жарко Кораћ 13. августа 2003. године, дакле након акције «Сабља» и након што је направљена званична верзија о наручиоцима и извршиоцима атентата, о томе да се тај протест мора назвати оружаном побуном. Ако је то оружана побуна, да поновим већ оно раније што сам изнео, зашто се на оружану побуну не одговори било којим мерама силе коју је наравно имала на располагању и Влада Србије и врховни савет народне одбране. Тај извештај је сачињен очигледно само као потпора исконструисаној оптужници против мог брањеника и припадника Јединице за специјалне операције. Подсетио бих вас на изјаву сведока Зорана Мијатовића са главног претреса од 28. децембра 2004. године када је рекао, да му није била позната веза између окр. Улемека и Спасојевића, те да није била побуна већ протест Јединице за специјалне операције, као и на изјаву сведока Горана Петровића са главног претреса од 18. и 19. маја 2005. године, када је рекао да су Спасојевић Душан и Буха Љубиша руководили са Улемеком побуном ЈСО. Супротно изјави сведока сарадника Љубише Бухе те да су писмо подршке Жандармерије побуни ЈСО-а издиктирала Драгољуб Мићуновић и Небојша Човић. Тврдња која је остала непроверена јер те сведоке нисмо саслушали. Да би поткрепили исконструисану оптужницу и званичну верзију атентата на пок. Премијера Ћинђића један број политичара и функционера власти Србије Душан Михајловић, Чедомир Јовановић, Беба Поповић, Жарко Кораћ и други, од почетка су издавали безвредна саопштења и информације али са унапред припремљеним анатемисањем мог брањеника и припадника Јединице за специјалне операције и то пре свега користећи ТВ «Б-92». Садржина њихових изјава на главном претресу потпуно је иста као и у иступима за јавне медије обојена

политичким нотама, уз изношење наводно значајних аргумената била изјава сведока сарадника и оне које су у време акције «Сабља» морали признати све што је од њих затражено. До те мере су безобзирно користили све оно што је на овакав начин прибављено, тако да су често посезали и за објављивањем изјава које су у судским списима од стране суда означене као поверљиве и носиле ознаку службена тајна. Најбољи пример за то је објављивање изјаве опт. Звездана Јовановића на интернету пре него што је он по записнику и дао. Нико од умешаних у ове радње није одговарао због одавања службене тајне. Наравно, с једне стране власт у њиховим рукама и моћ, а с друге стране задовољене су потребе званичне верзије, анатемисан је пуковник Улемек и припадници Јединице за специјалне операције. Међутим, такође се поставља питање због чега је све информације које је прикупио како је то изјавио сведок Миле Новаковић због чега је све информације о идентитету, о доказима и тако даље како је и сам то изјавио, зашто је све те податке доставио Беби Поповићу. Вероватно ће можда то бити предмет неког другог поступка или неке друге анализе, али то само указује на повезаност неких са оном основном потерницом која је издата 12.3.2003. године без иједног јединог доказа, али наравно унапред припремљена. Међутим, ове личности које сам побројао су што је показао и овај кривични поступак били аутсајдери када су у питању њихови послови, њихово овлашћење и обавезе за које су били задужени на радним местима на којима су се налазили. Сви они па и Зоран Јањушевић били су задужени за безбедност Премијера Зорана Ђинђића. Тако бар произилази из изјава и ових лица и изјава сведока. Од инцидента код хале Лимес па надаље, ништа нису учинили на поштравању мера безбедности. Ако је тачно да је код хале Лимес био покушај атентата на Премијера Ђинђића, онда су управо они били дужни да предузму све мере и по хитном поступку утврде и примене значајно строжије и обимније мере безбедности пок. Премијера Ђинђића. Нису то учинили. Уосталом, врло је индикативно и сведок Владимир Беба Поповић у својој изјави на главном претресу истиче, да је имао сазнања да је немачка безбедност проценила да пок. Ђинђић мора да се пресели те да је енглеска обавештајна служба опсервирала и пратила пок. Душана Спасојевића о чему га је обавестила. Не стављам њима на терет али једино што могу да кажем, што је урађено у то време, а након хале Лимес, то је да су видео камере и видео надзор испред улаза број 5 у згради Владе биле искључене. Толико о њиховој одговорности за посао који су обављали. Оно што је интересантно да и међу њима има много контрадикторности и то пре свега када су у

питању Чедомир Јовановић у својој изјави на главном претресу 11. и 12. априла и Владимир Беба Поповић 13. априла 2005. године и 16. и 17. маја 2005. године, али у односу на изјаву сведока Дејана Миленковића Багзија па и оштећеног Веруовића, везано по његовим речима за притисак Владимира како то иначе Веруовић каже, притисак Владимира Поповића након атентата да под наводницима мало коригује изјаву. Није извршено суочење између Веруовића и Поповића. Не можемо проверити ко је говорио истину, али зашто не веровати оштећеном Веруовићу. На крају крајева начин на који је Душан Спасојевић изашао из притвора већ је поменут, а поменуо га је и сведок Миленковић. Посете Спасојевићу и тако даље у Централном затвору, што је такође био предмет поступка. Али све то само указује на повезаност коју је пок. Душан Спасојевић имао са Чедомиром Јовановићем, а и са врхом власти. Све то такође указује и на чињеницу да је у датом тренутку када је престало било каква потреба за контактима међусобним, из било којих разлога који је интерес у питању, да се не упуштам у то, између Чедомира Јовановића и пок. Душана Спасојевића и врха власти да је од тог тренутка почело и прогонство Душана Спасојевића. Наравно при томе треба посебно имати у виду да је Душан Спасојевић имао велики сукоб са сведоком сарадником Љубишом Бухом Чуметом и да је уз све оно о чему сам раније говорио очигледно највећи страх који је имао управо имао од Љубише Бухе и његових познаника и пријатеља и његових веза у полицији. Због тога, а када је престао било какав контакт са Чедомиром Јовановићем, Душан Спасојевић је морао да тражи илегалу и бежао по штековима како га не би ликвидирали или био ухапшен. Дакле, цветала сарадња. Све личности на крају крајева из сфере политике који су сведочили пред овим судом тврдили су да је ипак доста времена протекло од времена када је дошло до инцидента код хале Лимес, па да без обзира на све то да је тада то личило на саобраћајку, нису имали потребе да предузимају било какве мере безбедности и тако даље. Ово само напомињем. Тумачите сами. Не желим ја да тумачим. Мислим да је до те мере минорно и да не заслужује никакве коментаре осим оног малопређашњег коментара дајте нам одговор само на питање шта сте учинили после Лимеса ако је тачно да је то био покушај атентата, шта сте учинили на поштравању, повећавању мере безбедности пок. Премијера Ћинђића. А били сте задужени. Таквог одговора од њих нећемо добити. И опет врло кратко, оптужница се иначе, а наравно у недостатку материјалних доказа понајвише задржала на изјавама па чак и интерпретирању, не интерпретирајући него и цитирајући изјаве

сведока сарадника, а за мог браћеника је малтене цитирано све што је он изјавио и тако даље. Е, сада, наравно зашто се цитирају те изјаве и зашто је толико пажње од укупне количине завршне речи употребљено на то да се цитирају изјаве сведока сарадника и изјаве мог браћеника и коментаришу и тумаче чак донекле и са некаквом амбицијом неуропсихијатријског аналитичара ко је каква личност, па наравно да је то потребно због тога када нема материјалних доказа. Да има материјалних доказа, онда би било много више времена употребљено на указивање и повезивање материјалних доказа са којима се располаже у предмету, у овим списима и овде оптуженима који се налазе на оптуженичкој клупи. Но, управо са тих разлога бићу врло штур односно кратак, концизан када су у питању сведоци сарадници, јер не заслужују више пажње по мом личном уверењу. За мене су важнији материјални докази, а не оно шта тамо неки до јуче криминалци, а сада покајници шта они изговарају и за какве потребе и којим поводом изговарају. На жалост пок. Зоран Вукојевић али у односу на њега могу само да кажем да из његове изјаве произилази да он није био члан криминалне организације, да није био члан Земунског клана, да није учинио ниједну криминалну радњу, уз то напомињем да ни полиција, нити Јавни тужилац нису овом суду доставили било какав материјални или други доказ да је пок. Зоран Вукојевић извршио било које кривично дело, па самим тим Зоран Вукојевић није могао добити статус сведока сарадника јер не испуњава основне услове из Законика о кривичном поступку, ако га се придржавамо. Што се тиче сведока Миленковић Дејана званог Багзи, безброј пута је тражио да добије статус сведока сарадника, био је одбијен, па поново предлагано, па је на крају коначно добио статус сведока сарадника. Зашто је раније био одбијен? То могу ја само да тумачим немам право да прочитам ни решење, нити изјаву. Но, то није битно. Моје тумачење он је одбијен зато што није дао довољно, али са друге стране или ако ћемо мало раније, зашто је уопште тај сведок Миленковић Дејан био потребан као сведок сарадник. Ако тужилац располаже са гомилом материјалних доказа или доказа како то он указује и у својој завршној речи и у оптужници, ако већ пре тога има 2 – 3 пар ових сведока сарадника покајника, шта ће њему онда Миленковић Дејан. Е, па било је потребно да дође Миленковић Дејан и да он пошто до тада ама баш нигде се није повезивао окр. Улемек, е сада треба Миленковић Дејан звани Багзи да каже е, Легија је наредио да се убије пок. Ђинђић. Толико је био потребан Дејан Миленковић у овом поступку. Да ли је потребно да говорим о томе не само зашто је у више наврата тражено прво и на који

начин и у ком богатству, квалитета и садржају његове изјаве је било предложено да он добије статус сведока сарадника, зашто је одбијен једном па је тек после тога добио, али осим тога напомињем да је он сам изјавио да је како он то каже учествовао у било ком статусу он би морао да добије неки процесни статус овде у овом поступку за најтеже кривично дело. А ако је то тако, онда он не може да добије статус сведока сарадника. Што се тиче сведока Сувајџић Миладина, мислим да стоји исто што сам поменуо и када је у питању Миленковић Дејан. Међутим, код њега је нешто обрнута ситуација. Он тврди да ништа није учинио када је у питању атентат, једино што је организовао штекове. Ја полазим од тога да је то тачно и верујем да је то тако, да је Сувајџић Миладин набавио те станове и да је обезбедио те штекове и сматрам и тврдим да између штекова и атентата, између штекова и Адмирала Гепрата и убиства Премијера Ђинђића не постоји никаква веза, дакле да не постоји никакав доказ материјални осим неких изјава ових сведока, да не постоји материјални доказ да су ти штекови коришћени ради организације припреме атентата, осим кажем из изјава ових сведока. Понудите ми или пронађите неки материјални доказ између било ког штека и атентата или нечега што служи као доказ да је извршен атентат од стране овде оптужених у односу на пок. Ђинђића или оштећеног Веруовића ја ћу се повући као бранилац са дужним извињењем. Због тога, а имајући у виду да није учинио никакву, ниједну једину радњу у односу на атентат, није ни могао да добије статус сведока сарадника. Но, на крају крајева Љубиша Буха Чуме не знам зашто је уопште позван. Он је много тога говорио пре него што је и уопште био атентат и није ни био у Београду у време атентата, чему је он био потребан. Можда ради његове заштите, али на крају крајева о томе нека воде рачуна они који су то учинили и обезбедили му такав статус. Овде у овом поступку о расветљењу чињеничног стања није допринео ништа. Ја вам нећу овом приликом и намерно сам одлучио да то изоставим, постоји низ детаља и контрадикторности у изјавама ових сведока сарадника око неких детаља који су важни, али не у оној мери у којој би требало да буду важни као материјални или неки други доказ у склопу чињеничног стања које треба да буде утврђено. Па управо из оног претходног разлога што сам рекао да сматрам да њихове изјаве су безвредне или невалидне и не могу послужити као доказ у овом кривичном поступку, управо због тога не желим ни на који начин да вам указујем или једноставно да вас замарам с тим контрадикцијама које постоје. Опет па и у дубоком убеђењу да ћете ви то као веће сами утврдити па ћете из тога извући закључак да ли и коме треба веровати.

Овоме или ономе и где и на ком месту треба коме веровати од њих. Но, веровали или не, али они заиста не вреде у овом поступку. Видите, поштоване даме и господо, поштовано веће, оно што сматрам као два веома значајна момента пре дефинитивног завршетка ове завршне речи, то је чињеница да подвучем да дакле током овог кривичног поступка није утврђен ниједан материјални доказ који указује на то да је мој браћеник окривљени Улемек извршио заједно са овде оптуженима кривично дело, нити кривична дела која му се стављају на терет оптужницом. Понављам материјални докази, понављам тешко јако тешко је утврдити да ли постоји да, не. Јако тешко је утврдити да ли уопште постоји било каква веза овде окривљених, а нехумани начин на који је убијен пок. Премијер ако при томе захваљујући оперативним радњама полиције добијамо само једно зрно, две чауре и три хица. Можда ће то у некој другој прилици, у неком другом поступку бити утврђено, али чини ми се овде не можемо доћи до таквих сазнања и до те истине. Поштовано веће, без дакле заиста икаквог лицемерја, јер знате и сами да на крају и не морате да знате, али нисам лицемер, спреман сам само да отворено погледам у очи и да кажем оно што мислим, па ако ме демантује време или околности спреман сам и да се повучем и да се извинем за оно што сам рекао, ако сам погрешио, али овде заиста сматрам да сте ви имајући у виду овај предмет, веће које треба да одлучи о најзначајнијем догађају у историји Срба и Србије, о убиству Премијера, пок. др. Зорана Ђинђића. Ви треба да одлучите да ли су овде оптужени наручиоци и извршиоци атентата. Ваша одлука ће сигурно ући у правне анале, биће предмет анализа разноразних стручњака свих профила и правника и филозофа и социолога и других, али ће свакако бити и предмет анализе и оцене сваког грађанина ове државе. Ваша одлука није вредна само за садашњи тренутак, биће вредна и за наше поколења. Велика је одговорност пред вама. Али исто тако по мом дубоком убеђењу и част да донесете праведну одлуку и то одлуку којом ћете се поносити због сопственог става и праведности и правничког знања и то не само пред собом, већ и пред овим народом и пред свима онима који вас окружују. Јасно је да ће вашом одлуком бити незадовољних, али то се може односити само на оне одређене групације или групе којима свакако припадају иницијатори овог кривичног поступка и творци званичне верзије. С друге стране можда ће вашом одлуком бити незадовољни и браниоци пре свега окривљени. Но, независно од задовољства или незадовољства поменутих, ваша одлука је најзначајнија и за овај народ, а рекох и за све оне који вас окружују и због тога она мора бити праведна. Сматрам да је

целисходно и оправдано да би било целисходно и оправдано да можда веће размисли о томе да доказни поступак поново отвори ради потпуног утврђивања чињеничног стања. Но, уколико ово веће сматра да то није потребно, предлажем да се мој браћеник окривљени Улемек Милорад ослободи од оптужбе за кривична дела која су му стављена на терет и истовремено да му се укине притвор. Захваљујем се на стрпљењу и поштовању изговорене речи онима који је поштују. Хвала лепо.

Председник већа: Хвала браниоцу оптуженог Улемека на изношењу завршне речи. За данас смо завршили.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес.

Наставак је 25. априла 2007. године у 9,30 часова.

Наставићемо са излагањем завршних речи бранилаца осталих оптужених.

Записничар

Председник већа-судија

OKO131